

תפ"ח 68360/03/18 - מדינת ישראל - פרקליטות מחוז ת"א נגד מתן לוגסי

בית המשפט המחוזי בתל אביב - יפו

12 ספטמבר 2019

תפ"ח 68360-03-18 מדינת ישראל נ' לוגסי (עציר)

בפני:

כב' השופט גלעד נויטל, סגן נשיא, אב"ד

כב' השופטת טלי חיימוביץ

כב' השופטת לימור ביבי

מדינת ישראל - פרקליטות מחוז ת"א (פלילי) -

ע"י ב"כ עוה"ד ליטל קורן ורותם נוימן וסרמן

נגד

מתן לוגסי -

ע"י ב"כ עו"ד רועי שרמן

המאשימה

הנאשם

בעניין:

הכרעת דין

אנו אוסרים פרסום שמו של המתלונן, שמות הוריו, וכל פרט אחר שיש בו כדי לזהותם.

השופטת טלי חיימוביץ:

כתב האישום המתוקן מייחס לנאשם עבירות כדלקמן:

מעשה סדום לפי סעיף 347(ב) בנסיבות סעיף 345(ב)(3) ו-(4) לחוק העונשין, תשל"ז-1977 (להלן: "החוק") (ריבוי עבירות), שוד לפי סעיף 402(ב) לחוק, תקיפת קטין וגרימת חבלה של ממש לפי סעיף 368(א) לחוק ואיומים לפי סעיף 192 לחוק.

עובדות כתב האישום

על פי עובדות כתב האישום, ביום 22.3.18 בשעה 03:00, צעד א.א., קטין יליד 2000 (להלן: "המתלונן") ברחוב שפרטיו בכתב האישום (להלן: "הרחוב") בעיר שפרטיה בכתב האישום. באותה עת עמדה הנאשם, עמו אין למתלונן היכרות מוקדמת, ברחוב, וצעק, כשהוא תחת השפעת אלכוהול. משהבחין הנאשם במתלונן, אחז בו, גרר אותו והיכה אותו בפניו. המתלונן נפל ארצה והנאשם בעט בצלעותיו, דרך עליו וגרם לו לחבלות בגופו, לשריטות בפניו ובידיו ולדימום בפניו.

עובר אורח (להלן: "ב.ב.") נקלע למקום כשהוא רכוב על אופנוע, הבחין במתלונן שרוע על הכביש, ניגש אליו ושאל אותו לפשר ההתרחשות. המתלונן הצביע לכיוון הנאשם, וב.ב. ביקש מהנאשם לעזוב את המקום. בתגובה איים עליו הנאשם באומרו: "תביא את כל החברים שלך, אני אזיין גם אתכם" ו"תביא את כל הכסף שלך". הנאשם הורה

לב.ב. לגשת הצידה והכניס את ידו לכיס מכנסיו. ב.ב. עזב את המקום כי חשש שהנאשם מחזיק סכין (בגין מעשים אלה מיוחסת לנאשם עבירת האיומים).

משעזב ב.ב. את המקום שב הנאשם למתלון, היכה אותו בפניו, בחזהו ובשאר חלקי גופו באמצעות אגרופיו ורגליו, וגם בעט בראשו. כל אותה עת המתלון התחנן בפניו לחדול ממעשיו.

בשלב זה נקלע למקום קטין אחר (להלן: "ג.ג."), אשר ניסה להפריד בין הנאשם למתלון, אך ללא הצלחה. הנאשם המשיך לתקוף את המתלון באמצעות אגרופיו וברכיו, והיכה אותו בפניו ובחזהו.

בהמשך, הוביל הנאשם את המתלון המפוחד אל מתחת לאחד הבניינים ברחוב אחר שהיה חשוך וריק מאדם, ביצע בו מעשי סדום רבים וגרם לו לחבלות, כמפורט להלן:

הנאשם דחף והשכיב את המתלון על שולחן בחצר הבניין, התיישב עליו, והורה לו להסיר את מכנסיו של הנאשם. המתלון ציית מחמת הפחד, והחל לפתוח את חגורתו של הנאשם ואת כפתור מכנסיו. הנאשם הניח את רגלו על חזהו של המתלון, הפשיל את מכנסיו עד לברכיו, התיישב על המתלון וציווה עליו להכניס את איבר מינו של הנאשם לפיו של המתלון. משהסס המתלון, אחז הנאשם בשערו, קרב את שפתיו של המתלון לאיבר מינו, ומחמת הפחד, נאלץ המתלון לאפשר לנאשם להחדיר את איבר מינו לפיו.

בהמשך, הורה הנאשם למתלון להסתובב, להפשיל את מכנסיו ולרדת על ברכיו. המתלון ציית מחמת הפחד, והנאשם החדיר את איבר מינו לפי הטבעת של המתלון. בהמשך, הורה הנאשם למתלון לרדת שוב על ברכיו ולהחדיר את איבר מינו של הנאשם לפיו. המתלון נעתר לדרישה זו מחמת פחדו.

הנאשם שב וביצע במתלון מעשי סדום לסירוגין כמתואר לעיל, במשך פרק זמן של כשעה וחצי.

בהמשך, שב הנאשם וביצע במתלון מעשה סדום, בכך שהחדיר את איבר מינו לפי הטבעת של המתלון, נשך אותו בגבו, בעורפו, באוזן שמאל ובלחי שמאל.

בהמשך, השכיב הנאשם את המתלון על הקרקע, שב וביצע בו מעשה סדום, בכך שהחדיר את איבר מינו לפי הטבעת של המתלון כאשר פניו של המתלון פונות אל הקרקע. אז נרדם הנאשם בעודו שרוע על גבו של המתלון, באופן המונע מהמתלון לזוז. כשהתעורר, שב וביצע במתלון מעשה סדום, בכך שהחדיר את איבר מינו לפי הטבעת של המתלון ושב ונרדם עליו. עקב האימה שאחזה בו, נשאר המתלון לשכב על הקרקע כאשר הנאשם שוכב עליו וישן. במהלך שנתו, הטיל הנאשם את מימיו על גופו של המתלון.

כשהתעורר הנאשם שוב משנתו, שב וביצע במתלון מעשי סדום, בכך שהחדיר את איבר מינו לפי הטבעת של המתלון.

במהלך האירועים המתוארים לעיל, הגיע הנאשם פעמיים לפורקן מיני, על ראשו ועל מצחו של המתלון.

לאחר האירועים המתוארים לעיל, הרים הנאשם את המתלון מהקרקע והורה לו להתלבש, באומרו: **"אף אחד לא מתעסק עם מתן"**, ואיים עליו כי אם משהו ינסה לסייע לו: **"אני אדקור אותך ואאנוס את אחותך הקטנה"**.

הנאשם הורה למתלון למסור לו את מכשיר הטלפון הנייד שלו ואת הסיסמה לפתיחתו, ואיים עליו כי בכוונתו לבדוק כי

מדובר בסיסמה נכונה. בשל פחדו של המתלון בעקבות מעשי הנאשם לעיל, נעתר לדרישות הנאשם, ומסר לו את מכשיר הטלפון שלו ואת הסיסמה.

בהמשך, נטל הנאשם את כרטיס הבנק של המתלון והורה לו להתלוות אליו לכספומט הסמוך ולמשוך את כל הכסף המצוי בחשבונו. מחמת האימה בה היה שרוי, נעתר המתלון לדרישת הנאשם, אך אמר לו כי הוא רשאי למשוך רק 400 ₪. הנאשם הוביל את המתלון לכספומט בקרבת מקום, והמתלון משך סכום זה מחשבונו ומסר אותו לנאשם. הנאשם דרש מהמתלון לשוב לכספומט מדי יום בשעה 14:00 על מנת למסור לו כספים נוספים, עד לאיפוס היתרה בחשבונו.

אז עזב הנאשם את המקום, השליך את החולצה והגופייה שלו, שהיו מגואלות בדמו של המתלון, לפח בקרבת ביתו, ונכנס לביתו. המתלון ברח מהמקום בבהלה.

בעקבות מעשיו של הנאשם נגרמו למתלון חבלות רבות, לרבות קרעים בפי הטבעת, פצעי נשיכה בעורפו, בלחיו השמאלית ובגבו, חתך באפו, ופצעים בלשונו ובשפתיו.

תשובת הנאשם לכתב האישום

בדין שהתקיים ביום 2.7.18 הגיש ב"כ הנאשם דאז, עו"ד ניר אלפסה מטעם הסניגוריה הציבורית, תשובה מפורטת לכתב האישום, במסגרתה הודה בעבירות התקיפה והשוד, אך כפר בעבירות המין.

הנאשם אישר כי אין בינו לבין המתלון היכרות מוקדמת, הודה כי נכח במקום ובזמן המתוארים בכתב האישום, כי היה נתון במצב של שכרות, לא ידע לאשר אם צעק, אך הודה כי תקף את המתלון באופן משולח רסן. הנאשם הכחיש את גרירת המתלון מחוסר ידיעה (סעיפים 1-4 לכתב האישום).

הנאשם הכחיש מחוסר ידיעה את הגעת עוברי האורח ב.ב. וג.ג. לזירה, ומכאן גם את חילופי הדברים עמם, או כי האלימות נגד המתלון הופסקה או נקטעה על ידי התערבות זרה (סעיפים 5-7 לכתב האישום).

הנאשם כפרמכל וכל במסכת עבירות המין המתוארת בסעיף 8 לכתב האישום.

הנאשם כפר באיומים המתוארים בסעיף 9 לכתב האישום.

הנאשם הודה במסכת האירועים המתוארת בסעיפים 10-12 לכתב האישום, דהיינו, דרישת הטלפון הנייד, הסיסמה לפתיחתו, כרטיס הבנק של המתלון, משיכת הכסף מהכספומט, וכן דרישתו מהמתלון לשוב לכספומט מדי יום על מנת למסור לנאשם כספים נוספים עד לאיפוס היתרה בחשבונו. הנאשם טען כי למיטב זכרונו, האירועים המתוארים בסעיפים 10-11 לכתב האישום התרחשו בסמוך לאחר התקיפה נשוא סעיפים 3-7 לכתב האישום, ולא נקטע רצף הדברים. כן הודה שהשליך את חולצתו וגופייתו שהיו מגואלות בדמו של המתלון לפח מחזור בקרבת ביתו, נכנס לביתו וכי המתלון ברח בבהלה.

אשר לחבלות שנגרמו למתלון, הנאשם הודה כי באלימות שהפעיל נגד המתלון, גרם לו לחבלות בעורפו, באפו ובפניו. הנאשם הכחיש שנשך את המתלון, ביצע בו עבירות מין, או חבל בו באופן אשר יכול להתיישב עם עבירות של מעשי סדום כמתואר בכתב האישום.

ב"כ הנאשם הוסיף וטען במסגרת המענה, כי הודייתו בעובדות מגבשת את עבירות התקיפה החבלנית והשוד, הגם שלשיתו היעדר סימולטניות בין האלימות הפיזית שהפעיל הנאשם כלפי המתלונן, לבין עבירות הרכוש שבוצעו לאחר מכן, ונתק הזמנים מתאימים להרשעה בסעיף 402(א) לחוק, ולא בסעיף 402(ב) לחוק, המיוחס לו בכתב האישום.

בדיון שהתקיים ביום 2.7.18 הוסיף ב"כ הנאשם, כי הנאשם מכחיש שנשך את המתלונן בעורפו, וכי אין לנאשם קשר לקרעים בפי הטבעת נשוא סעיף 13 לכתב האישום. הנאשם מצדו אישר את הדברים שנטענו במענה המפורט לכתב האישום (פרוטוקול עמוד 5 שורות 12-14).

ביום 26.7.18, לאחר שהוחלף הייצוג בתיק, לייצוג פרטי באמצעות עו"ד רועי שרמן, אשר ייצג את הנאשם עד תום ההליך, הוגשה השלמה למענה, לפיה, הנאשם מודה בנשיכות (בהן כפר לעיל), אך טוען כי בוצעו במסגרת עבירות האלימות, ולא במסגרת עבירות המין המוכחות על ידו. ההודעה הוגשה לאחר שלטענת עו"ד שרמן, בדק עם הנאשם את המענה לכתב האישום, והובהר לו כי הנוסח אינו מתאר במדויק את המענה.

נוכח כפירת הנאשם נשמעו ההוכחות בתיק.

ראיות התביעה

מטעם התביעה העידו המתלונן, הוריו, עד הראיה ג.ג. וחלק מאנשי המשטרה שהיו מעורבים בחקירה.

יתר הראיות בתיק, כולל עדותו של עד הראיה ב.ב., חוות דעת מומחי מז"פ וחוות דעת רפואיות, הוגשו בהסכמה, ללא חקירה נגדית.

ראיות ההגנה

מטעם ההגנה העידו הנאשם ועדי ההגנה ג.א. ו.א.. יצוין שעדותו של עד ההגנה האחרון נשמעה ביום 9.7.19, לאחר שהוגשו הסיכומים בכתב, ונשמעה השלמת הסיכומים בעל פה, ונוכח הערת בית המשפט לסניגור, לפיה, למרות הצהרותיו כי בידי סרטונים להוכחת טענותיו הקשות נגד המתלונן, הוא לא הגישם. הסניגור ביקש לזמן עד נוסף, ורק אז נשמע העד. עדותו תידון בפירוט בהמשך.

הצדדים סיכמו טענותיהם בכתב, והשלימו טיעוניהם בעל פה בישיבה שהתקיימה ביום 26.5.19.

נוסף על כך, לאחר שמיעת עד ההגנה האחרון ברשות בית המשפט, השלימה המאשימה את טיעוניה בעל פה בדיון מיום 9.7.19 ואילו ב"כ הנאשם, לבקשתו, השלים טיעונו בכתב ביום 17.7.19.

דין

הראיה המרכזית להוכחת האישום היא עדותו של המתלונן, ומטבע הדברים אפתח בה, ולאחר מכן אדון בראיות הנוספות המסייעות לה.

אך ראשית אבקש להתייחס לקו ההגנה שננקט בהליך. ההגנה כאמור הודתה בתקיפה האלימה ובשוד, אך כפרה במעשים המיניים. לשיטת ההגנה, המתלונן בדה מליבו את התקיפה המינית, כנקמה על עבירות האלימות שבוצעו בו הנאשם, ועל מנת להפיל אותו בעבירות חמורות יותר. עוד טענה ההגנה, כי המתלונן קיים יחסי מין הומוסקסואליים

בסמוך לפני האירועים נשוא כתב האישום, וזה מקור החבלות בפי הטבעת שלו. ההגנה לא הסתפקה בכך, והוסיפה וטענה כי המתלון נג דרוש מגברים מזדמנים בשכונה לקיים עמו יחסי מין, לעיתים בתמורה כספית, ואף מאיים עליהם שאם לא יעתרו לדרישותיו, יתלון נגדם במשטרה.

על כן, עמד הסניגור על זכותו לחקור את המתלון והוריו אודות עברו המיני של המתלון, כולל שאלות בדבר יחסי מין הומוסקסואליים שקיים המתלון בסמוך לפני האירועים נשוא כתב האישום, כמו גם אודות מעשי הסחיטה שייחס לו. אפנה בעניין זה למספר הצהרות שהצהיר הסניגור, בתשובה להתנגדויות התביעה לשאלות אודות עברו המיני של המתלון:

"...בזמן הקצר שהיה לי ניסיתי לברר על המתלון, מיהו ומה הוא ומה העדפות המיניות, ואיך הוא מתנהל בשכונה ומי החברים שלו, ממה שגיליתי ואני אזמין אותם לבית המשפט גיליתי שהוא כן נוטה לשוטט באתר אטרף שהוא אתר שמיועד לגייז והוא כן נפגש עם בנים בבת ים באותם המקומות שהוא הלך אליהם הנאשם והוא עושה מה שהוא עושה שם. יש הרבה עדויות כאלה ואחרות שמכירים אותו מהשכונה בתור בחור שיש לו נטיות גם לבנים.

הוא מעליל עלילות שווא. יש עוד שני בחורים שטוענים שלמדו איתו בבית ספר שהוא מעליל עלילות שווא כאלה ואחרים שזה הרביץ לו וזה עשה לו ככה" (פרוטוקול עמוד 28 שורות 7-1).

וכן:

"...אני מסכים עם דברי חברתי שמעולם לא טענו ליחסי מין בהסכמה, אני שואל מכיוון שאני רוצה להראות לבית המשפט, מה שאני בא להגיד שמה שכרגע המתלון בא ואומר זה שמבחינתנו זה מתוך נקמה שהוא שדד אותו והרביץ לו ותקף אותו וכשהוא מספר את כל הדברים שהוא מספר זה מתוך הדברים שהוא חווה ויש לנו ראיות להוכיח לבית המשפט שאת כל הדברים המיניים שהמתלון עמד על דוכן העדים וסיפר זה עדות אופי, אני רוצה להמחיש את העדות אופי של המתלון, זה דברים שהוא עשה על בסיס יום יומי. אני אומר לכם שהמתלון ניגש לבחורים בשכונה, בני גילו ויש על כך ראיות, מצלמות, שהוא הולך ומציע לבנים סטרייטים כסף תמורת לשכב איתם ולעשות ולבצע בו כל מיני מעשים, הוא מבקש מהילדים בשכונה ומבקש למצוץ להם, הוא מבקש שיגמרו עליו כך או אחרת, שיחדרו אליו בתנוחה כזו או אחרת. יש לי עדויות מצולמות שהוא מבקש את זה המתלון. המתלון מציע כסף לנערים והוא ישלם להם 300-400 ₪ והוא אוהב בחורים סטרייטים והוא רוצה לעשות את זה" (פרוטוקול עמוד 67 שורות 20-30).

וכן:

"...יש גם סרטונים שבסרטונים נראה בבירור ונשמע בבירור ששם המתלון אומר לכמה אנשים מהשכונה שאם הוא לא מזיין אותו ושוכב איתו אז הוא ילך להתלון עליו במשטרה שאנס אותו..." (פרוטוקול עמוד 102 שורות 20-22).

הנה כי כן, לפי קו ההגנה, המתלון הוא הומוסקסואל וקיים יחסי מין אנאליים עובר לאירועים נשוא האישום, מה שמסביר את החבלות בפי הטבעת שלו. המתלון הוא גם עבריין מין, הנוהג לסחוט את קורבנותיו לקיים עמו יחסי מין,

שאם לא כן יתלונן נגדם במשטרה. על כן, לשיטת ההגנה, בנקל המציא המתלונן את האירועים המיניים לאחר התקיפה, שכן היה "מצויד" בכל הראיות להוכיח אותם, וגם התלונה השקרית נגד הנאשם, היא למעשה מעין "מעשים דומים" של המתלונן.

מדובר בקו הגנה יוצא דופן בחומרתו ובהשלכותיו, שיש בו כדי להשחיר את פני המתלונן ולהפוך אותו לעבריין מין בעצמו. מאידך גיסא, זהו קו הגנה לגיטימי ככל קו הגנה אחר, וזכותו של נאשם לטעון להגנה כפי בחירתו.

נוכח הבחירה בקו הגנה זה, דרש הסניגור כי יותר לו לחקור בדבר עברו המיני של המתלונן, כדי לבסס את הטענה שהחבלות בפי הטבעת שלו נגרמו בשלב מוקדם יותר של הערב, כחלק מיחסי מין הומוסקסואליים עם אחרים. בנוסף, ביקש הסניגור להציג למתלונן ולהוריו שאלות, לצורך ביסוס הטענה כי המתלונן עצמו הוא עבריין מין, אשר סוחט את קורבנותיו, ומכאן, שאין לו בעיה מצפונית להעליל עלילות שווא על הנאשם.

סעיף 2א לחוק לתיקון סדרי הדין (חקירת עדים), תשי"ח-1957 אוסר לחקור בדבר עברו המיני של הנפגע בעבירת מין, אלא אם האיסור עלול לגרום לנאשם עיוות דין.

מטבע הדברים, קו הגנה כזה מצדיק חקירה ודרישה מסוימות בעברו המיני של המתלונן, על מנת שלא לקפח את זכויות הנאשם. על כן, ובמסגרת האיוון הנדרש בין זכויות הנאשם לאלה של המתלונן, התרנו מספר שאלות בכיוון זה, הגם שעמדנו על כך שינוסחו באופן מעודן ככל האפשר (ולא כפי שהציג הסניגור למתלונן). בסופו של יום, גם השאלות שהותרו היו מעצם טיבן בוטות וקשות, והיה בהן כדי לגרום למתלונן ולהוריו מבוכה ומצוקה.

זאת ועוד, שאלות ברוח זו (הכוללות אמירות מפורשות ביחס לנטייתו המינית הנטענת של המתלונן ודרישותיו מנערים) הוצגו גם לעד ג.ג. שהוא נער הלומד בבית ספרו של המתלונן, באופן שכל אותן האשמות קשות ורמיזות אודות נטייה מינית שונה, הפכו לנחלת הכלל.

לימים הסתבר כי לא היו דברים מעולם. אקדים את המאוחר ואבהיר, כי ההגנה לא הביאה ולו ראשית ראיה להוכיח את טענותיה הקשות נגד המתלונן. לא הוכח כי המתלונן קיים מימיו יחסי מין עם גבר, לא כל שכן, בסמוך עובר לאירועים נשוא כתב האישום, נהפוך הוא, הוכח פוזיטיבית כי לא היה כדבר הזה. לא הוכח כי המתלונן איים מימיו על אדם לקיים עמו יחסי מין, לא באמצעות סרטונים "שבהם הוא נראה בבירור" (כהצהרת הסניגור לעיל), וגם לא באמצעות ראיות אחרות. כל טענותיו הקשות של הסניגור, עליהן חזר שוב ושוב, גם מול המתלונן והוריו, הוכחו כעורבא פרח. להשלכות הבחירה בקו הגנה זה, אתיחס בהמשך.

עדות המתלונן

עדותיו של המתלונן נשמעה ביום 26.7.18, כארבעה חודשים לאחר האירועים נשוא כתב האישום, על פי נוהל נשיאת בית המשפט העליון ביחס להעדת קטינים נפגעי עבירה.

המתלונן פירט בהרחבה את אירועי אותו לילה. לדבריו, חזר מחברתו בסביבות השעה שלוש לפנות בוקר, והבחין בנאשם (עמו לא היתה לו הכרות מוקדמת לפני האירוע), כשהוא עומד ברחוב וצורח. המתלונן חצה את הכביש, אך הנאשם כבר הבחין בו והחל לעקוב אחריו. המתלונן החל לברוח, אך הנאשם השיג אותו, תפס בחולצתו, הפיל אותו לרצפה והחל לגרור אותו לרחוב סמוך (פרטיו בכתב האישום). שם בעט הנאשם בצלעותיו של המתלונן, שם את רגלו על ראשו של המתלונן, הרים אותו מצווארוננו על רגליו והיכה אותו באגרופים בפניו, עד שאפו של המתלונן נשבר, והמתלונן גם

נשך את שפתו עד שהתנפחה ושתתה דם רב. כן היכה אותו הנאשם באגרופים בגבו. בשלב זה הגיע למקום אופנוען (ב.ב.), ועצר ליד המתלון שהיה שרוע על הכביש. הנאשם התרחק מספר מטרים. האופנוען שאל את המתלון מה קרה, והמתלון הצביע על הנאשם ואמר שהוא הרביץ לו. האופנוען התקרב לנאשם ושוחח עמו, הנאשם צעק עליו "תעוף מפה", והאופנוען עלה על האופנוע ונסע.

המתלון נשאל בחקירתו הנגדית מדוע לא נמלט מהמקום בשלב זה, והסביר:

"...הגוף שלי היה משותק, הייתה לי מחשבה לברוח, לא הצלחתי לקום פשוט, לא מסיבה של פיזיות או איזה שהוא כאב, זה פשוט שיתוק, שיתוק של פחד...הגוף שלי זה מה שהוא הרגיש וזה מה שהוא עשה באותה שניה, כן רציתי לברוח אבל לא הצלחתי, פשוט הגוף שלי היה משותק ולא יכולתי לקום מהרצפה" (פרוטוקול עמוד 33 שורות 9-14).

אחרי שהאופנוען נסע, חזר הנאשם למתלון, היכה אותו באגרופו פעם נוספת בלסת, תפס אותו בצווארון חולצתו והחל לגרור אותו מהכביש לכיוון הבניינים (המתלון הצביע במפה (ת/20) על כל אחד מהמקומות המפורטים בעדותו). לפני שנכנסו השניים לבניין בו אירעו התקיפות המיניות, הגיע למקום ג.ג., נער המוכר למתלון. המתלון קרא לו לעזרה, וג.ג. התקרב וביקש מהנאשם להניח למתלון. הנאשם צעק עליו שישתלק, והנער הסתובב והלך. הנאשם המשיך לגרור את המתלון לחצר הבניין, בכתובת המפורטת בכתב האישום, שם בפינה חשוכה עמד שולחן הפוך. הנאשם זרק את המתלון על הרצפה ליד השולחן ההפוך, והמתלון נפל על גבו וקיבל מכה מהשולחן בעורפו ובגבו. הנאשם התיישב עליו אחרי שהפיל אותו, והורה למתלון להוריד לו (לנאשם) את המכנסים. המתלון פתח את חגורת מכנסי הנאשם, מתוך הפחד בו היה שריו, הנאשם התרומם והוריד את המכנסים, ואז התיישב חזרה על המתלון ודרש ממנו למצוץ לו את איבר המין. המתלון סגר את הפה והניד את ראשו בשלילה, ואז לקח הנאשם את איבר המין שלו והכניס לפיו של המתלון. המתלון, מרוב פחד שייפגע, מצץ את איבר מינו של הנאשם, כפי שנדרש. כעבור כעשרים דקות הקים הנאשם את המתלון, סובב אותו כשגבו אליו, כופף אותו והחדיר את איבר מינו לפי הטבעת של המתלון, למשך כעשרים דקות נוספות, תוך גרימת כאבים וייסורים עצומים למתלון. אז הוציא הנאשם את איבר מינו מפי הטבעת של המתלון, סובב אותו עם הפנים אליו, סטר לו, כופף אותו כך שיעמוד על הברכיים, ציווה עליו לחזור ולבצע בו מין אוראלי, הכניס את איבר מינו לפיו של המתלון, ואמר לו: **"אף אחד לא מתעסק עם מתן"** (הנאשם לדברי המתלון גם הזכיר שם משפחתו, שנשמע למתלון כ"מדגסי"). המתלון נאלץ למצוץ שוב את איבר מינו של הנאשם. לאחר מכן השכיב הנאשם את המתלון על הבטן, נשכב מעליו וניסה להחדיר את איבר מינו לתוך פי הטבעת של המתלון, אך ללא הצלחה. לאחר מכן, נרדם הנאשם כשהוא שוכב על המתלון, ותוך כדי שינה השתין על המתלון. בזמן שהנאשם ישן על גבו של המתלון, הציץ המתלון בשעונו וראה שהשעה ארבע לפנות בוקר. הנאשם חש את תזוזת היד, התעורר, ושוב החדיר את איבר מינו לפי הטבעת של המתלון. בשלב זה גם נשך אותו בגב, בעורף ובראש (שלוש נשיכות בקרקפת), באוזן ובלחי השמאלית, ואז, כשאיבר מינו של הנאשם בפי הטבעת של המתלון, שוב נרדם הנאשם.

המתלון שכב תחתיו כשהוא משותק מפחד ולא מצליח לחשוב על דבר. כשהנאשם התעורר משנתו, הורה למתלון לשבת על ברכיו, ואז בא על סיפוקו על מצחו ושערו של המתלון. המתלון סיפר גם על איומים שאיים עליו הנאשם בעת ביצוע עבירות המין: **"אם תצעק אני ארצח אותך"** (פרוטוקול עמוד 46 שורות 4-5 ו-16).

בהמשך, הורה הנאשם למתלון להתלבש, וכאשר הרים המתלון את מכנסיו, לקח הנאשם את תעודת הזהות של המתלון, הוציא ממנה את כל הכרטיסים, ביניהם כרטיס בנקט, הכניס את תעודת הזהות לכיסו, ודרש מהמתלון את מכשיר הטלפון שלו. המתלון נתן לו את המכשיר, ואז סטר לו הנאשם עם הטלפון באזור הרקה השמאלית, ודרש ממנו

את הסיסמה לטלפון. המתלון מסר לו את הסיסמה והנאשם בדק שהיא עובדת. לאחר מכן תפס הנאשם את המתלון בצווארוננו, לקח אותו לקרבת בנק הפועלים שבסביבה, שם עמדו שני גברים, והזהיר את המתלון לבל יעשה מעשה פזיז או יצעק לעזרה, אחרת יהרג אותו ואת משפחתו. **"אם אתה תעשה כל דבר או תגיד משהו אני רוצח אותך ואת המשפחה שלך"** (פרוטוקול עמוד 16 שורות 27-28). המתלון הסכים, והנאשם גרר אותו לכספומט ודרש ממנו להוציא את כל הכסף שיש לו בחשבון הבנק, וגם הורה לו לעשות כן לאחר שיקבל את המשכורת הבאה. המתלון הסביר לנאשם כי הוא קטין ולא יכול למשוך יותר מ-400 ₪. הוא ניסה למשוך 200 ₪, ולומר שהוא יכול למשוך רק 200 ₪, כי כבר משך 200 ₪ היום, אך הנאשם דרש ממנו למשוך 200 ₪ נוספים. המתלון ציית, וגם אמר לנאשם את הסיסמה לכספומט. הנאשם ניסה למשוך עוד 200 ₪ ללא הצלחה, ואז לקח את כרטיס הכספומט, שם אותו בתעודת הזהות של המתלון שהיתה ברשותו, והורה למתלון להגיע כל יום שישי בשעה 14:00, למשוך 400 ₪ ולמסור לו, עד שתיגמר המשכורת שבחשבון, וגם במשכורת הבאה. אז התיישב הנאשם על חומה בקרבת מקום, הקיא, ואיים על המתלון שלא יספר לאיש, אחרת ירצח אותו ואת כל בני משפחתו (פרוטוקול עמוד 17 שורות 18-20). לאחר מכן נכנס לבניין סמוך, כשהוא פושט את חולצתו. המתלון מיהר לביתו, שם פגש באמו וסיפר לה שאנסו אותו. אמו העירה את אביו, וזה התקשר למשטרה, וכעבור זמן קצר הגיעו ניידת ואמבולנס והוא נלקח לבית החולים.

אל בית החולים הגיעה גם דודתו, ושם הכניס דרך מכשיר ה-Apple iPhone אתקוד הטלפון שלו, איתר את הטלפון בבניין בכתובת אליה ראה את הנאשם נכנס, והראה זאת לחוקר המשטרה.

המתלון הוסיף, כי במהלך התקיפה המינית התקיימו מספר אקטים, חלקם אוראליים וחלקם אנאליים (אחד מהם ניסיון). עוד הוסיף, כי עד שהנאשם נרדם חלפו בין 40 דקות לשעה, וכן כי הנאשם בא על סיפוקו פעמיים, בפעם הראשונה לפני שנרדם, כאשר ניסה להחדיר את איבר מינו לפי הטבעת כשהמתלון במצב שכובה, ובפעם השנייה לאחר שהתעורר, לפני שהורה לו ללבוש את מכנסיוחזרה. כן הוסיף, כי בנוסף לנשיכות, הנאשם גם נתן לו "פליק" על הישבן, וכי בסך הכל גנב ממנו הנאשם סכום של 500 ₪, 400 ₪ שמשך מהכספומט, ועוד 100 ₪ שהיו בתעודת הזהות שלו.

המתלון תיאר את תחושותיו בעת האירוע כך:

"רוב המקרה פשוט הרגשתי שהייתה לי הרגשה ומחשבה שלמה זה מגיע לי, וחלק קטן מהאירוע חשבתי על איך אני אגיד את זה במילים פשוטות להתאבד. ולאחר מכן פשוט אפילו לא עלו לי מחשבות. פיזית הרגשתי כאבים וייסורים עצומים ענקיים שאי אפשר לתאר אותם אפילו". (פרוטוקול עמוד 22 שורות 16-19).

המתלון הוסיף, כי הוא עובר עתה שיקום אצל פסיכולוגית, וחווה פלשבקים, סיוטים וחלומות בהקיץ על המקרה, הוא פוחד ללכת לבדו ברחוב גם בשעות היום וגם בשעות הלילה, ולכן תמיד נמצא עם אדם נוסף. הוא הקדים את גיוסו לצבא, לחיל קרבי, כדי לשנות מקום ולפתוח דף חדש עם אנשים שאינם מכירים את המקרה.

בחקירתו הנגדית לא חזר בו המתלון מגרסתו, ולא נמצאו בה סתירות או פרכות מהותיות.

חשוב לציין, כי מדובר היה בחקירה נגדית קשה במיוחד, נוכח קו ההגנה יוצא הדופן שאימצה ההגנה, תוך רמיזות לא ראיות אודות נטיות המיניות של המתלון, ועבירות המין שיוחסו לו.

למרות החקירה הנגדית הקשה, המתלון נותר איתן בגרסתו. הוא לא איבד את שלוות רוחו ואת נימוסיו, הגם שניכר עליו כי הוא מתקשה לשחזר את החוויות הקשות שעבר. המתלון ענה ברצינות ובכובד ראש לכל אחת מהשאלות שהטיח בו

הסניגור, מתריסות ככל שהיו, והשתדל להסביר מעין "סתירות" איתן עומת.

כך למשל, נשאל על ידי הסניגור מדוע מצד אחד הוא טוען כי הוא סובל ממצב נפשי קשה ומחשבות אובדניות, ומצד שני הוא עומד להתגייס ליחידה קרבית, ולא דיווח לצבא על כך שעבר תקיפה מינית, שמא הוא מהווה סכנה לעצמו בהחזיקו נשק. המתלונן השיב: **"החלטתי שאני לא מספר כדי שזה לא יוריד לי מהפרופיל הנפשי וכמובן אני הולך לספר את זה בהמשך לצבא וגם למפקד שיהיה לי"**. הסניגור הוסיף והקשה: **"אתה יודע שבכל מקום שמגיעים כמו צבא, עבודה ממשלתית לא אמורים להסתיר פרטים"**. והמתלונן השיב: **"קודם כל המקרה קרה לאחר השיחות האישיים שלי בצבא כך שלא הייתה לי הזדמנות אפילו לספר... אני כן מתכנן לספר את האמת בכל מקרה בשלב הבא בצבא"** (פרוטוקול עמוד 37 שורות 5-11).

הסניגור לא הסתפק בכך וחזר לנושא זה, ושוב בשאלה שנוסחה מתריס: **"אתה יוצא עם עוד מישהו כי אתה מפחד"** (בתגובה לכך שהמתלונן תיאר את פחדיו להסתובב לבדו ברחוב, לאחר האירועים נשוא כתב האישום - ט.ח.). **אם אתה כל כך מפחד כשאתה יוצא ואתה יוצא עם בן אדם שנמצא איתך, איך בדיוק אתה הולך להתגייס ליחידה קרבית והולך להגן על מדינת ישראל, אתה לא חושש, לא מפחד, לא חושב שזה יכול לפגוע בך או באזרחים?"**

המתלונן השיב: **"קודם כל אני אהיה מצורף ליחידה כך שאני לא אהיה לבד, דבר שני כן יש לי חששות אני מנסה להפחית אותם"** (פרוטוקול עמוד 39 שורה 16 עד עמוד 40 שורה 5).

העובדה שהמתלונן לא ביקש לנצל את המקרה הקשה שאירע לו כדי להתחמק משירות קרבי בצבא, דווקא מלמדת לטעמי על אומץ הלב ויושרה. בנוסף, האופן הענייני וגלוי הלב בו השיב לשאלות אלה כמו לשאלות קשות אחרות, הוסיף לאמינותו בעיניי.

ועוד, המתלונן נשאל שוב ושוב על ידי הסניגור, אודות סתירות כביכול בנקודה אזוטריה לכל הדעות, כיצד הסיר הנאשם את מכנסיו, האם המתלונן פתח את חגורתו של הנאשם והנאשם הסיר את המכנסים בעצמו, או שמא המתלונן הוא זה שהוריד את מכנסיו של הנאשם, כפי שטען בחקירתו הראשונה במשטרה (עמודים 41-42 לפרוטוקול). למרות שהסניגור חזר ושאל שוב ושוב בנושא פעוט זה ולא הרפה, תוך שהוא מאשים את המתלונן כי בחר גרסה שנוחה לו, המתלונן חזר והשיב לו בסבלנות, והסביר כי ניסה לשכוח את פרטי המקרה ולכן לא מסר בחקירתו הראשונה בדיוק את הפרטים, ורק כשהתבקש לרענן את זכרונו בנושא זה, עשה כן ומסר את גרסתו בחקירה השנייה בה דבק גם בבית המשפט.

הסניגור גם הטיח במתלונן אמירות קשות שלא לצורך (אשר גררו כמובן הערות של בית המשפט). כך למשל, המתלונן נשאל על ידי הסניגור, האם הוא מוכן לוותר על חיסיון עו"ד-לקוח מול עו"ד שליכטר אשר מייצג אותו בהליך האזרחי, ולאחר שנועץ בעורך הדין השיב בשלילה. בתגובה אמר לו הסניגור: **"למה אתה לא מוותר על החסיון כי אתה חושב שאתה משקר?"** (פרוטוקול עמוד 24 שורה 24).

או כאשר השיב המתלונן לשאלה בעניין ההליך האזרחי, כי אינו יודע פרטים אודותיו: **"אני כמה שפחות רוצה להיכנס לתוך התיק הזה, אני רק רוצה לשכוח מהעניין הזה"**, בתגובה אמר לו הסניגור: **"אם אתה רוצה לשכוח מהתיק הזה, מה הביא אותך עד לפה?"** (פרוטוקול עמוד 26 שורות 14-16). השאלה כמובן נפסלה, אולם המתלונן היה מוכן להשיב לכל אחת משאלות אלה, ברצינות ובכובד ראש.

המתלונן גם נשאל האם הוא פונה לגברים בשכונה ומציע להם הצעות מיניות, והשיב בשלילה. גם בשאלות אלה ודומות

להן, שרמזו אודות נטייה מינית שונה וייחסו לו עבירות פליליות של סחיטה וכו', המתלונן לא איבד את נימוסיו, והמשיך לענות לכל שאלות הסניגור, למרות שניכר על פניו כי הוא חווה שוב ושוב את האירועים הקשים שעבר.

סתירות נטענות בגרסת המתלונן ואי-התאמות העולות ממנה

הסניגור טוען לסתירות ואי התאמות בגרסאות המתלונן, בין לבין עצמן, וכן בין גרסאות המתלונן לגרסאות עדים אחרים או ראיות אחרות בתיק. נמצאו לשיטת ההגנה, הבדלים בין גרסאותיו במשטרה (שלוש הודעות שנגבו ממנו נ/1-3/נ), לבין עדותו בבית המשפט בנקודות הבאות:

א. תיאור אופן ביצוע מעשי האינוס - הסניגור מצביע על תיאורים השונים בתכלית, לשיטתו, של כל אחד מרכיבי האירוע. למשל, אופן הסרת מכנסיו של הנאשם. ב/1א טען המתלונן, כי הוא עצמו הסיר את מכנסיו הנאשם לפי דרישת הנאשם. ב/2א טען המתלונן, כי הנאשם התיישב עליו והסיר בעצמו את מכנסיו. בחקירתו השלישית, נ/3א, נשאל המתלונן בנקודה זו, והשיב, כי הואזה שהסיר את מכנסיו הנאשם. לטענת הסניגור, רק לאחר שהובהר למתלונן על ידי החוקרת שלא ייתכן כי כך אירע, דהיינו, שהוריד את מכנסיו הנאשם בעוד הנאשם יושב על בטנו, שינה המתלונן גרסתו וטען, כי הוא פתח לנאשם את החגורה והכפתור, והנאשם עצמו הפשיל את המכנסים עד גובה הברכיים, לאחר שהתרומם והניח את רגלו על בית החזה של המתלונן. גם מידת הפשלת המכנסים משתנה, בעוד שמ/2א עולה כי המתלונן הסיר את מכנסיו שלו לגמרי, מ/3א עולה, כי הנאשם הפשיל את מכנסיו עד גובה ברכיו, ובעדותו בבית המשפט סיפר המתלונן, כי מכנסיו שלו הוסרו עד לגובה הברכיים על ידי הנאשם (פרוטוקול עמוד 14 שורות 4-5, 13-14), ולגבי מכנסיו של הנאשם, סיפר כי הנאשם הוריד את מכנסיו, אך לא ציין עד גובה הברכיים. לכן, לטענת הסניגור, השתנתה גרסת המתלונן, גם בשאלת זהות האדם שמכנסיו הוסרו עד הברכיים, וגם בשאלת זהות האדם שהסיר למתלונן את מכנסיו.

ב. תיאור אירוע המציצה השתנה.

ג. סוגיית ההשתנה על המתלונן - בהודעה נ/1א טען המתלונן, כי הדבר היה תוך כדי ניסיון התלבשות של לאחר שהנאשם התעורר (עמוד 4 שורות 1-2), ובהודעה נ/3א טען שהיה זה תוך כדי שינה.

ד. תיאור החדירה השתנה - בהודעה נ/1א החדירה מתבצעת כשהמתלונן צמוד לקיר, מכופף על ארבע וגם שוכב על הרצפה ואילו בהודעה נ/2א החדירה מתוארת כך שהמתלונן עומד, מתכופף עם פניו לקיר ורק בשלב המציצה יורד על ברכיו. בעדותו בבית המשפט בחר המתלונן גרסה לפיה לאחר 20 דקות של מציצה, הקים אותו הנאשם, כופף אותו וחדר אליו כשהוא מכופף. המתלונן שינה את אופן התיאור בעת עדותו בבית המשפט, בכך שהעיד כי הנאשם לא הצליח לבצע בו מין אנאלי בשכיבה, ואילובמשטרהמסר כי הנאשם השכיב אותו על בטנו טרם נרדם בפעם הראשונה והחדיר לו את איבר מינו בשכיבה.

ה. מספר האקטים האוראליים והאנאליים השתנה, וגם הערכת משך הזמן עד שנרדם הנאשם - המתלונן טען כי חלפו 40 דקות או שעה, ורק לאחר שהתובעת רעננה זכרונו, אמר כי מדובר בשעה וארבעים דקות.

ו. שינוי באופן תיאור המאבק - במהלך המשפט תאר את המאבק כמחשבתי ולא פיזי כנטען במשטרה.

נמצאו, לשיטת ההגנה, סתירות בין המתלונן לבין עדים אובייקטיביים - למשל, בין גרסת המתלונן לפיה לא קיים עם חברתו יחסי מין עובר לאירוע, מול טענת החברה כי כן קיימו יחסי מין, או בשאלה האם שתה או לא שתה בירה עובר

לאירוע. המתלונן גם לא זכר היכן בילו עובר לאירוע. לשיטת ההגנה, מדובר בניסיון להסתיר את האמת מבית המשפט. המתלונן טען בחקירתו כי אינו זוכר את הפרטים שקדמו לאירועים האלימים, החל מרגע בו נכנס לחברתו הביתה (פרוטוקול עמוד 29 שורות 14-15), וב"כ הנאשם טוען, כי אין בכך היגיון, שכן המתלונן אינו סובל מבעיות זיכרון. אלמנט ההסתרה מתבטא, לשיטת ההגנה, גם כלפי רשויות צה"ל, אותם לא שיתף באונס שעבר, ויש בכך כדי להטיל צל כבד על אמינותו.

איני מקבלת טענות אלה של הסניגור. בקליפת אגוז אומר, כי לא נמצאו סתירות בעדותו של המתלונן, למעט אי-דיוקים קלים, אשר טבעי שימצאו. בטרם אדון בכל אחת מהסתירות הנטענות, אזכיר את עמדת הפסיקה ביחס לבחינת מהימנותם של נפגעי עבירות מין.

"הגישה הראייתית הנהוגה בעבירות מין... היא שאין לדקדק בפרטי העדות, וניתן להסתפק בגרעין האמת המצוי בה, ולעיתים אף בגרעין הקשה בלבד. זאת, גם כאשר העדות לוקה בבלבול, באי-דיוק, ובחוסר בהירות" (ע"פ 1987/17 פלוגי נ' מדינת ישראל (פורסם בנבו, 4.6.2019).

בע"פ 7880/13 פלוגי נ' מדינת ישראל (פורסם בנבו, 11.5.2015) קבע בית המשפט העליון, כי אין לצפות שעדות הקורבן תהיה קוהרנטית, נוכח הטראומה שעבר. על כן, אי-דיוק או חוסר בפרטים אין בהם, כשלעצמם, כדי לעורר ספק במהימנות העד, ובלבד שיש גרעין אמת בגרסה. ראו פסקה 36 לפסק דינו של כב' השופט י' דנציגר:

"אכן, ברבות השנים התפתחה פסיקה המתווה את הדרך שבה על בית המשפט לבחון את מהימנותם של נפגעי ונפגעות עבירות מין. זאת, מתוך הכרה כי לעבירות אלה השלכות ייחודיות על מי שנפלו קורבן להן בשל הטראומה שהן מסבות... נפסק למשל, כי אין לצפות ממתלונן או מתלוננת בעבירת מין למסור גרסה שלמה, עקבית וקוהרנטית לגבי החוויה הטראומטית שעברו... קיומם של אי-דיוקים או היעדרם של פרטים מסוימים מגרסת הקורבן לא יהוו בדרך כלל עילה להטלת ספק במהימנותו, ובלבד שהמיקשה כולה, כפי שנמסרה מפיו, היא אמינה. בית המשפט רשאי להסתפק במקרים אלו ב"גרעין האמת" המתבלט מן הגרסה, ולעיתים אף ניתן להסתפק ב"גרעין הקשה" של האירועים... ההלכות הנזכרות לא הגיחו לעולם בחלל ריק. הן שואבות את הצדקתן מתוך ניסיון החיים המצטבר בכל הקשור בעבירות מין והשלכותיהן על הנפגע או הנפגעת. הן נועדו להקל על בית המשפט להתאים את בחינת המהימנות למאפייני הייחודיים של העד כנפגע עבירת מין, ככל שישנם מאפיינים כאלו באותו המקרה. תכליתן לאפשר הערכה מדויקת יותר ושלמה של מהימנות העדים, שתאפשר ירידה אמיתית לחקר האמת - היא לב-לבו של ההליך הפלילי. לולא האפשרות להשתמש בהן, אין לחדד כי במקרים רבים יצא אדם אשם זכאי בדינו..."

ראו גם ע"פ 5348/15 פלוגי נגד מדינת ישראל (פורסם בנבו, 3.4.2016), ואזכר בסיכומי התביעה:

"אכן, כפי שניתן למצוא כמעט בכל גרסה של מתלונן או מתלוננת, ובמיוחד בעבירות מין, גם בגרסתה של א' יש סתירות מסוימות, שוליות, אי-דיוקים וחוסר בהירות. כל אלה הם נחלת הזיכרון האנושי המוגבל, היכולת הוורבאלית של כל אדם..."

לטעמי, עדותו של המתלונן היתה קוהרנטית, עקבית וסדורה. ככל שנפלו אי-דיוקים בין גרסאותיו השונות, היו אלה זניחים, בנקודות שוליות ואזטריות, ואין בהם כדי להשפיע על מהימנותו, ולא רק במשקפי הפסיקה המקלה עם קורבנות עבירות מין. אין לצפות מקורבן עבירת אלימות, כל שכן עבירת מין שבוצעה באלימות, כי יצליח לתאר את שארע לו פעם

אחר פעם באותה הדרך בדיוק, כאילו הוטבע סרט בתוך מוחו. ראו דברים שנאמרו בעניין זה בע"פ 1647/17 פלוני נ' מדינת ישראל (פורסם בנבו, 9.1.2019):

"מטבע הדברים, ניתן להבין מדוע עד שחוזה אירוע טראומטי מתקשה לספק עדות מלאה וקוהרנטית שתכלול את כל הפרטים הרלוונטיים".

וכן בע"פ 993/00 נור נ' מדינת ישראל, פ"ד נו(6) 205, 233 (2002):

"אין לצפות מאדם כי יזכור פרטי אירוע טראומטי כאילו תיעד אותו בזמן אמת, בייחוד כאשר מדובר בקורבן עבירת מין".

מטבע הדברים, בכל פעם שיידרש המתלונן לתאר את ליל האירוע, יהיה התיאור צפוי לשינויים הנובעים מסיבות שונות, כולל הטראומה שחוזה, הזיכרונות שצפים ועולים נוכח הטראומה ואלה שהודחקו, וגם הפגימה הרגילה בזיכרון האנושי, כולל אצל אדם שאינו קורבן עבירה. עוד אציין, כי חלק מהפרטים אותם כינה הסניגור "סתירות", הם כה שוליים, עד כי לא ניתן היה כלל לצפות מהמתלונן לציין אותם, אלא אם נשאל על כך במפורש.

בנוסף, גרסתו הראשונה של המתלונן נמסרה בבית החולים, שעות ספורות לאחר האירועים האלימים, כשהוא עדיין במצב פיזי ונפשי קשה. ראו מזכר מיום האירוע (ת/54), שנערך על ידי עת/6, רס"מ בני משולם: **"הקורבן נראה חבול בפניו אפו נפוח, סימני דם כרוש (כך במקור - ט.ח.) על הפנים וסימני נשיכה בצוואר בפנים ובגבו, כמו כן ישנו סימן אדום בראשו בצד האחורי... כאשר המתלונן החל לדבר על האקט המיני, ביקש מהוריו לצאת מהחדר... לאורך כל גביית העדות המתלונן נראה בהלם ורגליו רעדו".** ובהמשך: **"המתלונן הראה סימני אלימות על צווארו וזב דם מאפו... לא ניתן היה לגבות עדות מהמתלונן כיוון שהיה בערפול חושים..."**

מכאן, שלא ניתן היה להאריך בחקירתו של המתלונן במצבו הרעוע, ולבטח לא ניתן להלין נגדו, באם השמיט פרט זה או אחר.

אולם למרות מצבו הקשה של המתלונן בעת מסירת ההודעה הראשונה, כל היסודות העובדתיים המהותיים הופיעו בה. כבר אז סיפר המתלונן שהנאשם ציווה עליו להוריד את מכנסיו של הנאשם ולבצע בו מין אוראלי, כי ביצע במתלונן מין אנאלי מספר פעמים, וגם נרדם על גופו במצב שמנע מהמתלונן כל תזוזה, ואחרי שהתעורר הנאשם משנתו, שב ואנס את המתלונן עוד מספר פעמים. המתלונן סיפר גם כי בעת האקט המיני, הנאשם נשך אותו בראש, בעורף ובגב וסיפר שהנאשם הוא שהסיר למתלונן את המכנסים והתחתונים עד גובה הברכיים, השתין עליו, והגיע לסיפוקו על ראשו של המתלונן ועל מצחו.

כאן גם המקום לציין, כי כבר בהזדמנות ראשונה זו, סיפר המתלונן אודות האיומים על חייו וחיי משפחתו, אם יקרא לעזרה (נ/1א עמוד 4 שורה 26 עד עמוד 5 שורה 4), וזאת בניגוד לטענת הסניגור בסיכומים, לפיה האיומים על חייו לא הוזכרו בחקירותיו, אלא הומצאו רק בעדותו בבית המשפט. גם בחקירותיו הבאות הזכיר המתלונן את איומיו של הנאשם.

על כן, יש לדחות טענה זו של הסניגור.

בכל הנוגע ליתר הסתירות להן טען הסניגור, כגון, מי פתח את מכנסיו של הנאשם, האם הנאשם או המתלונן, או האם השתין הנאשם על המתלונן בעת ששכב על גופו, או כאשר קם ממנו, מספר האקטים האנאליים והאוראליים או באילו

תנחות בדיוק העמיד הנאשם את המתלון בעת שדרש ממנו לבצע בו מין אוראלי, לאו סתירות הן בעיניי, ובנוסף, המתלון נתן לכל אחת מהן הסבר הגיוני.

כך למשל, המתלון סיפר בחקירתו הראשונה כי הנאשם ביקש ממנו להוריד את מכנסיו (מכנסי הנאשם), ולא חזר על כך בחקירה שניה, אלא אמר שהנאשם הוריד את מכנסיו שלו. בחקירה השלישית (נ/3א), התבקש להסביר את ה"סתירה" לכאורה ועשה כן. הוא הסביר כך:

"הוא ביקש ממני להוריד לו את המכנסיים, הוא התיישב עלי, ובעצם לבצע את המציצה."

ש: אבל מי הוריד לבסוף את המכנס?

ת: אני.

ש: והצלחת להוריד לו את המכנס כאשר הוא יושב עליך?

ת: הצלחתי לפתוח חגורה וכפתור ואז הוא קם שם עלי רגל באזור בית החזה והוריד את המכנסיים עד גובה הברכיים."

(שורות 12-7).

גם בפרוטוקול הדיון בעמוד 14 שורות 1-2 נותן המתלון הסבר דומה, לפיו, הנאשם ישב על בטנו וציווה עליו לפתוח את מכנסיו, וכי הוא עצמו הצליח לפתוח את החגורה והנאשם המשיך והשלים את הורדת המכנסיים. בניגוד לטענת הסניגור, המתלון לא טען בחקירתו הראשונה כי הוא הפשיט את הנאשם ממכנסיו, אלא רק כי הנאשם הורה לו לעשות כן. בחקירתו השלישית הסביר המתלון בפירוט את סדר השתלשלות העניינים, וההסבר שנתן לדברים מיישב את הסתירה לכאורה.

אציין בהקשר זה, כי מדובר בפרט שהוא מיוחד לעבירת אינוס, דהיינו שהתוקף מצווה על הנתקף לפתוח את מכנסיו של התוקף, פרט ספציפי מאד, המלמד על אותנטיות, ולא מתיישב עם ניסיון להעליל עלילת שווא. העובדה שהמתלון הזכיר אותו כבר בחקירתו הראשונה, בתוך הכאוס הנפשי בו היה שרוי, מחזקת לטעמי את אמינות העדות.

בכל הנוגע לשאלת עיתוי ההשתנה של הנאשם על גוף המתלון, האם כאמור בהודעה הראשונה, אחרי שהנאשם קם משנתו, או תוך כדי שינה של הנאשם על גופו של המתלון, כאמור בהודעה השלישית וגם בעדותו בבית המשפט. גם בכך איני רואה סתירה, לבטח לא מהותית. כבר בהודעתו הראשונה שניתנה בנסיבות המיוחדות שפורטו לעיל, ציין המתלון את עצם השתנת הנאשם על גופו במהלך האקט המיני, והבהיר, בחקירה השלישית, כמו גם בעדותו בבית המשפט, כי הדבר היה תוך כדי שינה של הנאשם על גופו. אילו חפץ המתלון להשחיר את פניו של הנאשם, יכול היה לדבוק בגרסה הראשונית, לפיה הנאשם השתין עליו בכוונה ולא מתוך שינה, אך המתלון הבהיר כי הדבר נעשה מתוך שינה, ואיני רואה בכך סתירה היורדת לשורש העדות. סוגיית ההשתנה מקבלת חיזוק בעדותו של אבי המתלון, אשר ציין שהמתלון הגיע הביתה ורצה להתקלח "כי כולו היה שתן" (פרוטוקול עמוד 64 שורה 10). מדובר בדיווח אותנטי, המאמת את טענת המתלון כי היה ספוג שתן.

כך גם ביחס ליתר טענות ב"כ הנאשם, בנוגע למספר החדירות או הפוזיציה המדויקת שהעמיד הנאשם את המתלון בכל

אחת מהתנחות. בהינתן שבכל אחת מגרסאותיו מספר המתלון כי מעשי האינוס כללו מספר לא מבוטל של חדירות לפי הטבעת שלו, גם לפני שהנאשם נרדם וגם אחרי שהתעורר, וכי הנאשם שינה את תנוחתו של המתלון מספר פעמים במהלך התקיפה, ובהינתן כי בכל אחת מגרסאותיו מספר המתלון כי החדירה לפיו התבצעה לראשונה כשהוא שוכב על הגב והנאשם רכוב על בטנו, ובהמשך הפך אותו הנאשם על בטנו, אנס אותו בפי הטבעת וגם נרדם על גופו, והמשיך את מעשי האונס אחרי שהתעורר, הרי שמכלול הפרטים הרלוונטיים (אף מעבר ללוז הסיפור) מופיע בכל גרסאותיו, ודי בכך כדי ללמד על קוהרנטיות. ראו גם סיכומי התובעת (פרוטוקול עמוד 146 שורה 27 עד עמוד 147 שורה 5), שם הפנתה לתמליל חקירתו של המתלון (**נ/1ב**) אשר נשאל באיזה מצב היית כאשר הנאשם חדר אליך, תוך שהחוקר מציע מספר תנחות, והמתלון ענה: "**גם וגם וגם**" (עמוד 14 שורה 38). לכן, גם לגופה, אין לטענה זו כל שחר.

לשאלה האם קיים המתלון יחסי המין עם חברתו לפני האירועים (כן לשיטתה, לא לשיטת המתלון), אין רלוונטיות לאירועים נשוא האישום. הרי אין טענה כי בעת קיום יחסי המין הללו, ככל שאירעו, הוחדר עצם קשה לפי הטבעת של המתלון וגרם לו לחבלות. כך שאין לפרט זה כל רלוונטיות לאמינות תיאור האירוע, ואני גם נוטה להאמין למתלון שטען כי מחמת הטראומה שעבר, נשכחו מליבו אירועי אותו ערב שקדמו לכך. גם אני רואה חשיבות לשאלה האם שתה המתלון בירה אחת כטענת חברתו או שלא שתה כלל כטענתו. וכי איזו נקודה שבמחלוקת משרתת שאלת שתיית בקבוק בירה על ידי המתלון שעות לפני התקיפה?

אי-הדיוקים הללו מקורם בנקודות שוליות, והרושם שהותיר המתלון היה חיובי ואמין, כפי שפורט לעיל, כך שאין בקיומם כדי לפגוע במהימנותו.

בנוסף להיעדר סתירות מהותיות בעדותו של המתלון, וליושרה שניכרה מתשובותיו, נמצאו סימני אמת נוספים בגרסתו, כפי שאפרט להלן:

המתלון מסר פרטים אודות אירועי הלילה, כולל התנחות השונות בהן העמיד אותו הנאשם (שכיבה על הגב, אחר כך על הבטן, כריעה על הברכיים מולו, עמידה וכו'), סיפר כי הנאשם זרק אותו על הרצפה וראשו פגע בשולחן הפוך שעמד שם, פירט את המילים המדויקות (ככל יכולתו) אותן אמר לו הנאשם, סיפר כי הנאשם נרדם על גבו של המתלון, ובשנתו השתין על גופו של המתלון, סיפר כי בעת שהנאשם נרדם כשהוא שוכב על גבו (של המתלון), הזיז המתלון את ידו כדי להציץ בשעון וראה שהשעה ארבע לפנות בוקר. אלה פרטים פעוטים, אשר הופעתם בתיאור העובדות מגבירה את האותנטיות של התיאורים, שכן לא סביר שמישהו ימציא אותם במסגרת תיאור בדוי של תקיפה מינית.

בנוסף, כפי שאפרט בהמשך, פרטים רבים בתיאורו של המתלון מאומתים בראיות חיצוניות. כך למשל, בכתובת שציין המתלון נמצא שולחן הפוך (**ת/8**), ועליו דמו של המתלון, באופן שמחזק את העובדה שהמתלון הופל על הרצפה וראשו נחבט בשולחן, כפי שטען. בנוסף, נמצא נוזל זרע על הקיר ליד מקום התקיפה המינית (**ת/26**), בדיוק במקום בו הנאשם הגיע לסיפוקו, כטענת המתלון. גרסתה של המתלון לפיה הוכנס לחצר אחד הבניינים (בניגוד לעמדת ההגנה לפיה רק טיילו השניים ברחוב ולא נכנסו לבניין), מקבלת חיזוק בעדות ב.ב. האופנוען (שהוגשה בהסכמה ללא חקירה נגדית), אשר ראה את הנאשם מכניס את המתלון לחצר אחד הבניינים, וכן בתעודת הזהות של המתלון אשר נמצאה בחצר בניין בנתיב הגרירה.

כאמור בסעיף 54א(ב) לפקודת הראיות [נוסח חדש], תשל"א-1971, הרשעה בעבירות מין אפשר שתישען על עדות יחידה, ובלבד שבית המשפט יפרט בהכרעת דינו את הנימוקים שהניעו אותו להסתפק בה. אמון מלא ומבוסס של בית המשפט בעדות נפגע העבירה די בו, בדרך כלל, כדי למלא אחר חובת ההנמקה [ע"פ 3958/08 פלוני נ' מדינת ישראל,

פסקה 81 (פורסם בנבו, 10.9.2014).

בענייננו, נוכח הראיות המחזקות שיפורטו להלן, אין לראות בעדותו של המתלונן עדות יחידה, אך מכל מקום, וגם כשלעצמה, נתתי אמון מלא בעדות המתלונן, מהטעמים שפורטו לעיל.

ראיות נוספות להוכחת האישום:

עדות אביו של המתלונן (ע/2)

בבוקר האירוע, סמוך לשעה 06:00 העירה אותו אשתו משנתו כשהיא בהיסטריה, ואז ראה את בנו המתלונן: **"ראיתי אדם שאני בקושי אפשר לזהות אותו, אני מתכוון לבני, הפנים שלו היה מאד נפוחות, כולו שותת דם, סימני נשיכות על הגוף, הלשון שלו היתה נשוכה מהמכות, הוא נשך את הלשון שלו, הוא רק אמר שאנסו אותו והוא רוצה להתקלח... כי כולו היה שתן..."** (פרוטוקול עמוד 64 שורות 7-10). האב התקשר מיד למשטרה, ובשיחה נשמעים בין היתר חילופי הדברים הבאים:

"... (אבי המתלונן): הבן שלי כרגע חזר בן 17 וחצי כולו מפוצץ דם אומר שאנסו אותו ופיצצו אותו מכות... מוקדנית: אנסו אותו?

(אבי המתלונן): כן.

מוקדנית: בן כמה הוא?

(אבי המתלונן): הוא בן 17. כל הפנים שלו מלאות דם..." (דו"ח אירועים, תקליטור ותמליל שיחת האב עם מוקד 100 בשעה 06:01 ת/18-ת/18ב).

אביו של המתלונן המשיך וסיפר, כיצד ביקש המתלונן מיד ללכת להתקלח ולישון, וכיצד הפצירו בו הוריו שלא יתקלח, כמצוות מוקדנית המשטרה, אלא ימתין עד לבוא השוטרים. מהבית נלקח המתלונן באמבולנס לבית החולים, עבר בדיקות מקיפות, וגם נאלץ לבלוע תרופות רבות, כולל טיפול מניעה נגד איידס. העד סיפר כי מצבו הנפשי של בנו עקב המקרה, קשה, כי הוא הקדים את הגיוס כיוון שלא רצה להישאר לבד, וגם רואה בשירות הצבאי חלק מהטיפול, באופן שהוא מסיח את דעתו, ומאפשר לו להיות בחברת אנשים כל שעות היממה. העד דואג למתלונן ומדבר איתו כל ערב, ואף שמע ממנו, כי גם בצבא חווה פלשבקים של המקרה.

"הוא מרגיש טוב שהוא נמצא עם אנשים והכל, ויש לו סביבה שתומכת בו, הוא מרגיש מעולה, זה נותן לו לא לחשוב על זה, הוא מרגיש די טוב. לפעמים כשהוא היה נשאר לבד בלילה במקומות שהוא לא הכיר, הוא נכנס ללחץ ויש לו פלשבקים ואז אני מקבל את הטלפון" (פרוטוקול עמוד 70 שורות 7-9).

בחקירתו הנגדית השיב העד, כי מעולם לא שוחח עם בת זוגו אודות סכום הכסף שהם מבקשים לתבוע מהנאשם, כפר בהאשמות הסניגור לפיהן הוא ורעייתו צעקו על בני משפחת הנאשם והטיחו בהם כי יתבעו אותם בסכומים גדולים וייקחו מהם את הדירה שלהם.

גם מעד זה לא חסך הסניגור שאלות מכאיבות. כך למשל, שאל אותו בדבר הבדיקה אצל הרופאה המומחית ברפואה

משפטית: "אתה מבין שלמרות שהבן שלך נעשו בדיקות אינטימיות באיבריו המוצנעים הוא הרגיש נינוח מאד" (פרוטוקול עמוד 69 שורות 12-13), וזאת בהמשך לקו ההגנה לפיו מדובר בהומוסקסואל, ולכן, לפי אותו הגיון תמוה, הוא גם נהנה מבדיקות פולשניות באזור פי הטבעת שלו. מובן שלטענה זו של הסניגור אין כל בסיס בדו"ח הבדיקה (כמו גם בסיס הגיוני). ראו דו"ח הבדיקה של המומחית ד"ר מאיה פורמן, ת/27, לפיו, בעת הבדיקה הנבדק התלונן על כאבים עזים. גם שאלה זו, אשר עמדה בניגוד לראיות ולא היה בה כל צורך, רק הוסיפה על צערם וכאבו של האב.

עדות של אבי המתלונן היתה עדות מהימנה, וניכר באב כאבו בשל הטראומה שעבר המתלונן. איני יודעת אם בטענתו לעלילת שווא שרקם המתלונן, כיוון הסניגור לכך שהמתלונן שיתף גם את הוריו בכך שהוא מתכוון להוסיף עובדות שלא התרחשו בתלונתו כנגד הנאשם, אולם העד לא נראה כשותף לכל עלילה, אלא כאב הכואב באמת ובתמים את כאבו של בנו.

עדות אמו של המתלונן (ע/3)

לדבריה, התעוררה בסביבות השעה ארבע בבוקר וגילתה כי המתלונן אינו במיטה. היא ניסתה ליצור עמו קשר טלפוני ולא הצליחה. רק כעבור כשעתיים הגיע הביתה. העדה תיארה את רגע הפגישה עם המתלונן, כשהיא בסערת רגשות ניכרת לעין, במילים הבאות: "...שאני יוצאת מהמקלחת אני מרימה את המגבת ורואה רגליים של הילד שלי (בוכה), אני מרימה את הראש הוא כולו מלוכלך, כולו בדם אני מתכוונת ל(המתלונן), כולו בדם, אף נפוח, ונשיכות. אמרתי לו מה קרה, הוא אומר "אמא אנסו אותי" אמרתי מה? לא קלטתי, הוא אמר לי אמא אנסו אותי, איך שעמדתי הרגליים כמו צמר גפן...". (פרוטוקול עמוד 71 שורות 21-24). העדה המשיכה ותיארה כיצד העירה את בעלה, את שיחת הטלפון למוקד המשטרה, את ההגעה המהירה של הניידת והאיסור של השוטרים על המתלונן להתקלח או לשטוף ידיים. העדה מתארת את תחושותיה: "עד שהם התיישבו בסלון המשטרה אני לא יכולתי לשבת, אני הסתובבתי בכל הסלון בלחץ, פחד, לא ידעתי מה לעשות, לא ידעתי איך לעשות" (פרוטוקול עמוד 72 שורות 5-6). האם התלוותה למתלונן לבית החולים, ומתארת את ההתרחשות כך: "...אני באמבולנס ביקשתי מהילד לא לסגור את העיניים כי אני ראייתו שהוא הולך להתעלף, הוא היה במצב מאוד קשה. היה לו מאוד קשה. במיון כבר שמו אותו במיטה, הוא נרדם, זה היה כבר בין 6-7 בבוקר... אני ובעלי ישבתי בתוך החדר עם (המתלונן) וברגע שהוא התחיל חקירה אחרי כמה שאלות של החוקר ל(מתלונן), (המתלונן) פשוט ביקש שהוא רוצה שאני ואבא שלו נצא מהחדר, ופה אני הבנתי שהמצב ממש ממש גרוע... אחרי החקירה חקרו אותי וגם הגיעו הרופאים מבית המשפט, מהמכון לרפואה משפטית ומשם התחיל לבדוק, בדיקות, מלא כדורים, מלא זריקות" (פרוטוקול עמוד 72 שורות 8-18).

העדה תיארה בבכי את התמודדותה והתמודדות כל המשפחה עם האירועים נשוא האישום:

"אני בשבוע הראשון לא הייתי חיה, פשוט הייתי כמו רובוט, לא יכולתי לא לעבוד, לא לדבר, כלום, אני יודעת שהייתי צריכה לתמוך בילד והייתי צריכה להיות עם הילד, אבל היה לנו מאד קשה. אני בעלי, כל המשפחה דוד, דודה, כולם. סבתות. אני מהמצב הזה קיבלתי סטריס, ואני עכשיו על כדורים. זה מאוד גרם לי (בוכה) נפשית, קשה לי להתמודד עם מה שקרה והיינו אצל פסיכולוג והכל, הלכנו הרבה חודשים לפסיכולוג, אבל זה לא כל כך עוזר לי. הלכתי לפסיכיאטר. בשינה אני נרגעתי קצת, אני ישנה, אבל קמה בבוקר הכל בראש והכל חוזר לעצמו הסיפור של מה שקרה ל(מתלונן). (המתלונן) אנחנו תמיד סביבו, לא עזבנו אותו, בטיולים, דודים, דודות כל המשפחה, כולם פשוט לא נתנו לו להיות לבד, לא נתנו לו להרגיש עם המצב הזה שהוא נמצא, לא נתנו לו להרגיש לא טוב עם זה, רצינו שהוא ישכח מזה" (פרוטוקול עמוד 72 שורה 25 עד עמוד 73 עמוד 16)

שורה 3).

בחקירתה הנגדית נשאלה גם האם, והכחישה, כי מגמת הפנייה לעורך הדין היתה תביעה כספית, אלא הרצון להעניש את הנאשם על מה שעשה לבנה. גם ממנה לא חסך הסניגור את הערותיו הבלתי-ראויות. כך למשל אמר לה: "**אני רואה שאת רועדת ומפחדת ואת בסערת רגשות. בחוץ שאת צועקת ומקללת זה נראה אחרת. את לא נראית בסערת רגשות**" (פרוטוקול עמוד 74 שורות 19-20). מעבר לנוסח הלא מכובד של השאלה, שהעדה כפרה בה מכל וכל, גם לא הובאו ראיות לכך שהעדה צעקה או קיללה את הורי הנאשם בשום שלב שהוא.

כאן המקום להדגיש, כי התנהגותם של בני משפחת המתלונן, אשר נכחו בכל אחד מהדיונים בתיק (אביו, אמו, דודו ודודתו) היתה מופתית. הם ישבו בשקט לכל אורך הדיונים, מעולם לא אמרו מילה לא כן שכן הרימו קול באולם בית המשפט, וראוי היה לסניגור להימנע מהתנגחות בהם.

גם לאם הופנו השאלות האכזריות הרומזות כי המתלונן נוהג לשלם לנערים עבור קיום יחסי מין, והיא השיבה בשלילה.

לסיכום נקודה זו, טענת העלילה לה טוענת ההגנה, נראית מופרכת עוד יותר, לאחר שמיעת עדותם של הורי הנאשם. אם הטענה היא שהמתלונן לא שיתף את הוריו בכוונותיו להעליל על הנאשם את האונס, וגם להם סיפר שנאנס, המשמעות היא כי המתלונן הוא אדם כה מעוות, עד כי כדי לנקום בנאשם גרם להוריו שלו צער וסבל עד כדי טראומה כמפורט בעדויותיהם. אם מאידך גיסא טוענת ההגנה כי הוריו של המתלונן שותפים לעלילת השווא נגד הנאשם, לא התרשמתי כך, נהפוך הוא, הוריו של המתלונן נראו אמינים ואותנטיים בכאבם. מעבר לכך, התלונה אודות האונס נשמעה מיד בקריאה הראשונה למשטרה, דקות ספורות לאחר שהמתלונן חזר לביתו. כך שגרסת העלילה לה טוענת ההגנה מחייבת סיטואציה, בה מיד כאשר המתלונן הגיע הביתה, מוכה וחבול באופן שאין עליו חולק, והכרתו מעורפלת, ישבו שלושתם והמציאו את עלילת השווא נגד הנאשם, ועתה הם מזייפים כאב כה גדול בחקירתם בבית המשפט. אין בכך כל היגיון או סבירות, בנוסף להתרשמות החיובית מעדים אלה.

רס"ר ירין נעמן (ע/4)

איש סיור שקיבל את התלונה הראשונית וטיפול באירוע, ולמחרת עצר את הנאשם וביצע את החיפוש בביתו. מדו"ח הפעולה שלו (**ת/30**) עולה כי הוא הגיע לבית המתלונן לאחר הקריאה למשטרה, ושמע ממנו את סיפור המעשה. השתלשלות העניינים שדווחה לעד מתיישבת עם התלונה בעיקרה, כולל עבירות המין. העד, אשר היה הראשון לפגוש את המתלונן לאחר האירועים (למעט הוריו), התייחס בדו"ח הפעולה שלו למצבו הנפשי של המתלונן כך: "**לציין כי לא היה באפשרותי לתחקר אותו מעבר למה שצינתי בתחילה כיוון ש(המתלונן) היה מעורפל...**". גם התרשמות זו מחזקת את המסקנה, לפיה כשהמתלונן הגיע הביתה היה במצב נפשי קשה, אשר מציב סימן שאלה ביחס לטענה כי אז רקם את העלילה נגד הנאשם, להפליל אותו גם בעבירות שלא ביצע.

העד ערך חיפוש בבית הנאשם (**ת/32**). הנאשם הביא לו את הבגדים שלבש אמש, חוץ מהחולצה שאמר כי אינו יודע היכן היא. האם אמרה שהגיע בלי חולצה ואז חיפש העד בפח הזבל, ומצא שם את החולצה ואת הגופייה מוכתמות בדם. כן הודה הנאשם בפני עד זה כי השתמש בסמים קשים אמש. על בגדיו של הנאשם נמצאו כתמי דם, כמפורט בחוות דעת המומחה להלן.

מזכר השוטר בני משולם

הוגש בהסכמה (ת/54), ומלמד אף הוא על מצבו הנפשי של המתלון לאחר האירועים. כעולה מהמזכר, פגש העדמשולם במתלון והוריו בבית החולים וולפסון בחדר 4. הוא מתאר את המתלון כך: **"...נראה חבול בפניו אפן נפוח, סימני דם קרושעל הפנים וסימני נשיכה בצוואר בפנים ובגבו, כמו כן ישנו סימן אדום בראשו בצד האחורי. בעדות נכחו הוריו של המתלון לבקשתו, כאשר המתלון החל לדבר על האקט המיני, ביקש מהוריו לצאת מהחדר... לאורך כל גביית העדות המתלון נראה בהלם ורגליו רעדו"**.

עד הראיה ג.ג. (ת/5)

נער בן 17, מכר של המתלון ושל הנאשם, אשר הזדמן למקום האירוע. הודעותיו במשטרה הוגשו במקום חקירה ראשית (ת/52, ת/53). העד מתאר כי התקרב למקום וראה בחור מכה את חבר שלו (המתלון), אותו זיהה כאשר התוקף הרים אותו מהרצפה על מנת להכותו. העד ראה את האופנוען ניגש ושאל לשלומו של המתלון, והתוקף מורה לו לעזוב. העד ראה את התוקף תופס את המתלון מהעורף כאשר הוא שוכב על הכביש, מרים אותו ומכה אותו ב"כאפות" ובבעיטות לפנים. העד רץ לכיוונם וביקש מהתוקף להירגע, ראה שהוא שתוי והריח אלכוהול, ניסה להפריד אך ללא הועיל, והתוקף המשיך להכות את המתלון באמצעות ידיו ובברכיו בפנים ובאזור החזה. **"דפק לו מכות כאפות לפנים ובעיטות לפנים...המשיך לתת לו מכות לפנים ובירכיות לפנים ולאזור החזה...שמתי עליו יד אמרתי לו תירגע הוא לא התייחס אלי והמשיך להרביץ" (ת/52 שורות 9-12)**. וכן: **"הבן אדם המשיך עם הבעיטות לפנים ובוקסים" (ת/53 שורה 14)**.

בהמשך, התוקף לקח את המתלון והלך איתו לכיוון צפון. העד שמע את התוקף אומר למתלון: **"בוא לפה אתה חייל שלי בוא לפה ביצים שלי" (ת/53 שורה 16)** (העד שירטט את המקום בו הלכו ונעלמו מעיניו). העד תיאר את מצבו הקשה של המתלון בעת התקיפה: **"קשה לו לנשום מהבוקסים והכאפות ונראה מזועזע בשוק...הוא לא צעק אני חושב בגלל פחד. (המתלון) אמר לי תעזור לי...היה מפוחד" (ת/52 שורות 29-33)**.

העד גם נשאל מדוע אמר למתלון שיעשה כל מה שהנאשם אומר לו לעשות, והסביר כי התכוון שהמתלון ינסה להקשיב לתוקף, ואולי כך יניח לו.

בחקירתו הנגדית חזר בו העד ממספר עובדות (בעיקר בשולי הדברים). עתה טען כי המתלון אף הוא דחף את הנאשם פעמיים או שלוש (פרוטוקול עמוד 103 שורות 22-23), כי הנאשם לא גרר או תפס את המתלון, אלא הורה לו לבוא והמתלון הלך אחריו, במרחק של 40 מטרים לפחות (פרוטוקול עמוד 101 שורות 10-13). העד גם חזר בו בחקירתו הנגדית מהאמירות שייחס בהודעתו לנאשם: **"אתה חייל שלי", "אתה ביצים שלי"** וטען כי אמר זאת בלחץ החקירה. הוא הוסיף כי בשל הלחץ הקצין מעט את גרסתו. יחד עם זאת, עמד על כך שסיפר את האמת בחקירה ולא שיקר, וכי החוקרת לא סיפרה לו את השתלשלות העניינים בטרם חקירתו, אלא רק שוחחה עמו על הרקע ולא הוסיפה מאומה מעבר לכך.

בשל חזרתו החלקית של העד ממספר אמירות בהודעה, וחוסר הבהירות ממנה הוא מסתייג, התבקש העד על ידי בית המשפט לקרוא בעיון פעם נוספת את הודעותיו במשטרה, ולציין אילו עובדות שנרשמו מפיו אינן מדויקות. העד עשה כן, ולאחר שקרא את הודעותיו פעם נוספת, אמר שהנאשם תפס את המתלון לא מהעורף אלא בכתף, לא היה בטוח שהריח מהנאשם וודקה, כי גם הוא עצמו שתה אלכוהול, והנאשם לא בעט בפניו של המתלון, אלא בירך ובחזה. חוץ מזה אישר העד את כל הדברים שאמר בחקירתו במשטרה, למעט ההסתייגות מהמילים: **"אתה חייל שלי"**, כאמור לעיל.

במסגרת חקירתו הנגדית של העד, הציג בפניו הסניגור את התיאוריה לפיה המתלון הוא הומוסקסואל, אשר נוהג להציע לגברים יחסי מין ומאיים עליהם בתלונת שווא אם יסרבו, ושאל אותו האם המתלון פנה אליו בהצעה כזו. העד השיב בשלילה (פרוטוקול עמוד 102 שורה 29).

ב"כ הנאשם טען בסיכומיו, כי הדברים שנרשמו מפי העד במשטרה לא נאמרו במדויק על ידו, כי החוקרת ניסתה להכניס מילים לפיו, והוא שיתף פעולה מתוך לחץ, הקצין דברים, וגם אימץ פרטים ששמע מפי החוקרת, אשר תיארה בפניו את האירועים. עוד טען הסניגור, כי כאשר שאל את העד, האם ייתכן שלא אמר במשטרה את כל האמת, אלא דברים ששמע מהחוקרת לפני כן, השיב העד, כי למרות ששמע ממנה שהנאשם והמתלון הלכו אל בין בניינים, הוא עצמו הדגיש כי לא היו קרובים לבניינים. ב"כ הנאשם הוסיף וטען, כי הפרקליטות בחרה שלא להזמין את החוקרת, כדי להפריך את טענותיו לגבי אופן החקירה הפסול, והדבר מדבר בעד עצמו.

איני מקבלת טענות אלה כלל ועיקר. העד חזר בו ממוקצת האמרה, אלא שמדובר בעניינים שוליים, כגון הנוסח המדויק שבו פנה הנאשם אל המתלון ("אתה חייל שלי", "אתה ביצים שלי") כשהולך אותו מהמקום, או האם דחף המתלון את הנאשם כשהותקף, או האופן שבו התרחקו הנאשם והמתלון מהמקום, האם נגרר המתלון על ידי הנאשם או שמא הלך אחריו במרחק 40 מטרים מרצונו. אין לשינוי הגרסה של העד בעניינים אלה, משמעות מעשית. גם איני סבורה כי חזרתו מהודעתו בעניינים אלה היתה חזרת אמת, כפי שאסביר בהמשך.

בכל הנוגע להשפעה של החוקרת על העד, אני דוחה את טענות ב"כ הנאשם, בהעדר בסיס לכך בדברי העד. הסניגור אמנם ניסה בדרכים שונות לשים בפי העד את הטענה שהחוקרת הכתיבה לו את גרסתו, פירטה בפניו את השתלשלות העניינים לפני גביית ההודעה, ודרשה ממנו להפיל את הנאשם, אך העד לא אישר את הדברים. העד אמר: **"החוקרת סיפרה לי את הרקע ואמרה לי לפרט, היא שאלה אותי מה קרה כשחזרתי הביתה. החוקרת אמרה לי מה אני צריך לספר אבל היא לא סיפרה לי מה היה בפועל. היא אמרה לי על המכות ואז באתי והיא ביקשה ממני להמחיש את הסיפור יותר... היא סיפרה בתקציר, לא סיפרה את כל הסיפור, סיפרה לי חלק ממנו כדי שאזכר"** (פרוטוקול עמוד 105 שורות 18-23).

על מנת להסיר כל ספק, כפי שצוין לעיל, הוקראו לעד הודעותיו במשטרה, והוא התבקש להפריד בין דברים נכונים לדברים שאינם נכונים, ואמר: **"אין לי משהו נוסף לומר וזאת לאחר שקראתי בעיון את כל הודעתי הראשונה במשטרה. חוץ מהנקודות שאמרתי כל דבריי במשטרה הם אמת ואני חוזר ומעיד עליהם גם עתה... לאחר שסיימתי לקרוא את הודעתי השניה במשטרה אני משיב שכל מה שאמרתי במשטרה בהודעה השניה היא נכונה ואני חוזר על מה שאמור שם חוץ מהבעיטות לפניו שאמרתי קודם והמילים "אתה חייל שלי" כאשר מה שאני מעיד על זה עכשיו שהוא אמר לו "בוא" באופן שהעדתי קודם"** (פרוטוקול עמוד 107 שורות 23-29).

מעבר לכך, גרסתו המקורית של העד תואמת את גרסת עד הראיה השני (ב.ב.) בשאלת אופן התקיפה על הכביש, ותגובת המתלון (אשר לא תקף בחזרה). הטענה הכבושה של העד כי הנאשם לא בעט בפניו של המתלון, אין בה כדי לשנות את לוז העדות. העד לא אישר לשאלות הסניגור כי החוקרת אמרה לו מה לומר, ואני גם מתקשה להאמין כי החוקרת דרשה ממנו לומר את המשפטים: **"אתה חייל שלי"** **"אתה ביצים שלי"**, אשר לא נשמעו מפי המתלון או מפיו של עד הראיה השני.

לסיום אציין, כי ניתן היה להתרשם מאופן עדותו של העד ומשפת הגוף שלו כי הוא מרגיש מאד לא בנוח מתפקידו בליל האירוע, ולא קשה להבין מדוע. העד לא עזר לחבר שספג אלימות קשה, תוך שהוא מורה לו לעשות כל מה שהנאשם

דורש ממנו (אמירה בה לא כפר גם בעדותו בבית המשפט), ולכל מה שעבר המתלונן לאחר מכן, למרות שייתכן וניתן היה למנוע את התוצאות הקשות אילו היה מדווח למשטרה. סביר להניח שמצפוננו של העד הציק לו, ועל מנת להשקיט אותו ניסה להקטין את עצמת הפגיעה, ואף השיב לשאלת הסניגור, כי אינו מאמין שהמתלונן נאנס. ייתכן שזו גם הסיבה שטען כי ראה את המתלונן הולך במרחק של 40 מטרים מהנאשם, על מנת ליצור (בעיקר כלפי עצמו), מצג, לפיו המתלונן יכול היה לברוח אך לא רצה, למרות שבהודעתו במשטרה טען כי הנאשם גרר את המתלונן.

מכל מקום, טענת ג.ג. בהודעתו במשטרה, לפיה המתלונן נגרר לתוך אחד הבניינים נתמכת גם בעדותו של עד הראיה הנוסף ב.ב., שתתואר להלן, כמו גם בעדות המתלונן. לעומתה, טענתו הכבושה של הנאשם, לפיה לאחר המכות הוא והמתלונן טיילו יחדיו כשעתיים, ללא הפעלת כוח מצדו (טענה שהופיעה באופן מפתיע בבית המשפט גם בפיו של העד הזה, שהוא כזכור מכר של הנאשם ומשפחתו), אינה מתקבלת על הדעת, כפי שגם אראה בהמשך.

גרסת עד הראיה ב.ב. (האופנוען)

הודעתו של העד במשטרה מיום 23.3.18, ומזכר של דנה אדלשטיין בדבר שיחת טלפון עם העד מיום 22.3.18, הוגשו בהסכמה ללא חקירה נגדית (ת/45 ו-ת/46). העד הגיע רכוב על אופנוע לצומת הרחובות (המתוארת בהודעתו) וראה ילד זרוק על הכביש. הוא נסע אליו, הניח את האופנוע, הרים את הילד מהרצפה, שאל מה קרה וממי הוא בורח והילד הצביע על בחור שהיה בצד ונשען על הקיר (כאן תיאר העד את בגדי הנאשם כולל הקעקוע) (להלן: "התוקף"). במהלך השיחה עם הילד התקרב אליהם התוקף וב.ב. שאל אותו למה הוא עושה את זה, וביקש ממנו ללכת הביתה, אך התוקף, שלא נראה עצבני או נסער, לא עזב את המקום ואמר לעד: **"תביא את כל החברים שלך אני יזין גם אתכם"** וגם: **"תביא את הכסף שלך"** ו"בוא הצידה". בשלב זה התוקף הכניס את ידו לכיס, באופן שהעד חשד שהוא נושא סכין, אמר לו שהוא הולך, עלה על האופנוע ונסע משם. תוך כדי נסיעה ראה את התוקף ממשיך להכות את הילד, וראה גם בחור נוסף שקודם עמד בצד, מתקרב לשניים. העד המשיך לנסוע, פגש נהג מונית, חזר עמו (כל אחד ברכבו) לכיוון הצומת, ושם ראה את התוקף מחבק את הילד, שם יד על כתפיו ומוביל אותו לבניין הראשון אחרי הצומת. הוא הכניס את הילד לבניין והתקרב אליהם. נהג המונית התחיל לנסוע והעד אחריו כי חשש מהתוקף. נהג המונית אמר לעד שיזמין ניידת, אך משזו בוששה להגיע, התקשר העד בעצמו למשטרה, חיכה קצת, ומשלא הגיעה ניידת, נסע הביתה, לקח את רכבו וחזר לצומת לראות מה קורה. בשלב מסוים הגיעה המשטרה, אך הוא לא ראה יותר את התוקף ואת הילד.

ב.ב. תיאר את מצבו של הילד בעת שהגיע אליו לראשונה: נראה בלי כוח, היו עליו סימני חבלה, שריטות בפנים ובידיים, דם על הפנים, נראה מבוהל, בהלם ובטראומה. העד הוסיף, כי כשהתרחק מהמקום, ראה את התוקף חוזר ומכה את הילד באמצעות רגליו, בירכיות לאזור החזה, ובאמצעות ידיו, היכה אותו בכל הגוף והילד פשוט עמד ואמר לו **"די, די"** אך ללא הועיל.

תמליל הודעתו של ב.ב. למוקד המשטרה (ת/17-ת/17ב)

ביום האירוע בשעה 03:21 התקבלה הודעה מב.ב., אשר דיווח למשטרה על אירוע האלימות שהתרחש לנגד עיניו חמש דקות קודם לכן. בין היתר אמר ב.ב. למוקד: **"ממש הרביץ לו, היה מרוח על הרצפה כאילו"** וגם: **"...ברגע שהתקרבו אנשים, אז הוא הרים אותי, לקח אותי מחובק כאילו הוא לא מרביץ לו"** וכן תאר לאן הלכו: **"עברו את הצומת של (שם הרחוב-ט.ח.) לכיוון הקניון ונכנסו לבניינים מצד ימין"**.

עינינו הרואות כי העד מספר שהמתלון לא הלך מאחורי הנאשם אלא הובל על ידו, כשהנאשם מחבק אותו, וכי השניים נכנסו לתוך הבניינים. בכך עוד חיזוק לכך שהנאשם לקח את המתלון לתוך בניין ולא הסתובב עמו ברחוב. לראיה זו משקל משמעותי, שכן מדובר באמרת עד לאירוע אלימות שנמסרה שניות ספורות לאחר שהעד ראה את השניים ולכן זכרונם עדיין טרי. תיאור זה גם תואם את תיאורו של המתלון אשר השיב בחקירתו הנגדית לסניגור, כי בדרכם לבניין הנאשם אחז בו בצווארון בחלק האחורי של החולצה ומשך אותו בחוזקה (פרוטוקול עמוד 33 שורה 18). הגרסה גם מתיישבת עם העובדה שנערכו סריקות ברחוב, הן על ידי ב.ב. והן על ידי המשטרה, והמתלון והנאשם לא נראו.

חוות דעת המומחית לרפואה משפטית (ת/27)

חוות דעתה של ד"ר מאיה פורמן מהמכון לרפואה משפטית אשר בדקה את המתלון ביום האירוע בשעה 10:40, הוגשה בהסכמה ללא חקירה.

בבדיקה התגלו הממצאים הבאים: נפיחות על המצח, פצעי שריטה בחלק העליון של גשר האף, רגישות ניכרת בזמן מישוש השליש העליון של גשר האף, בעור הלחי השמאלית סימן הטבעה עם סימני שפשוף ושטף דם המתיישב עם נשיכה, בשפתיים שני מוקדי נפיחות עם פצעי שפשוף ושטפי דם. באזור העורפי של הקרקפת שני מוקדי אדמומיות ובצד האחורי של הצוואר שלושה סימני הטבעה עגולים עם שטפי דם תת-עוריים המתיישבים עם נשיכות, בשליש העליון של הגב עוד סימן הטבעה המתיישב עם נשיכה, באזור בין השכמות שני שפכי דם תת עוריים פסיים אופקיים, מקבילים אחד לשני.

בבדיקה האנאלית נמצא, כי ברירת התעלה האנאלית שני קרעים באורך עד כ-0.5 ס"מ וקרע נוסף באורך כ-1 ס"מ. בעת הבדיקה הנבדק התלונן על כאבים עזים.

מסקנות חוות הדעת: הקרעים בתעלה האנאלית יכולים להיגרם בעקבות החדרה של חפץ נוקשה דוגמת פין במצב זקפה לפי הטבעת. המאפיינים מתיישבים עם חבלות שנוצרו שעות בודדות טרם מועד הבדיקה. מוקדי הנפיחות במצח עלולים להיגרם בעקבות מכה ישירה למצח. סימני ההטבעה בראש בעורף ובגב מתיישבים עם נשיכות. פצעי השריטה באף נגרמו מחפץ נוקשה בעל שוליים צרים כגון ציפורניים ומוקד הנפיחות בשפה התחתונה יכול להתיישב עם נשיכה עצמית או עם חבלה קלה.

לסיכום: ממצאי הבדיקה מתיישבים עם גרסת הנבדק הן מבחינת המנגנונים שתוארו והן מבחינת המועד בו התרחשו.

ב"כ הנאשם טען בסיכומיו, כי ממצאי המומחית אינם שוללים אפשרויות נוספות לקרעים מלבד מעשי האונס המיוחסים לנאשם, בפרט נוכח הסתרת הפעילות המינית שקדמה לאירועים עם חברתו של הנאשם. עוד טען, כי המתלון הסתיר את פרטי הבילוי שלו עובר לאירועים וכן את מערכות יחסיו עם גברים.

אני דוחה טענות אלה.

ממצאי המומחית אמנם אינם שוללים קיום יחסי מין אנאליים עם גבר אחר ולא עם הנאשם. אלא שהראיות האחרות שהוצגו, שוללות מסקנה זו מכל וכל. יחסי המין שקיים או לא קיים המתלון עם חברתו לפני שיצא לדרך אינם רלוונטיים, שכן אין טענה שמדובר ביחסי מין שכללו החדרת דבר מה לפי הטבעת שלו, אלא ביחסי מין הטרוסקסואליים. נהפוך הוא, הודעתה של חברתו של המתלון (ת/33א) שהוגשה בהסכמה, לפיה שהתה עמו בשעות שקדמו לאירועים נשוא האישום, דווקא מחזקת את גרסת התביעה, לפיה, בשעות שקדמו לתקיפה לא עסק המתלון בפעילות מינית

הומוסקסואלית, או כזו שכרוכה בהחדרת עצם קשה לפי הטבעת שלו. על כן, יש בה כדי לסתור מניה וביה את טענת ההגנה, לפיה הפצעים בפי הטבעת של המתלונן מקורם בפעילות הומוסקסואלית שקיים לפני פגישתו עם הנאשם. אוסיף, כי לאחר שלא הציג כל ראיה לכך שהמתלונן מקיים יחסי מין עם גברים, ראוי היה לו לסניגור להימנע מחזרה על טענה זו.

ממצאי בדיקות DNA (ת/26) חוות דעת של מומחה ד.נ.א רפ"ק נפתלי עינות

מחוות הדעת עולה כי נלקחו דגימות מבגדי המתלונן והנאשם, מגופו של המתלונן (כולל באזורי הנשיכה ובפי הטבעת), ומהקיר באזור התקיפה. היות והנאשם אינו שולל את האלימות והמגע הקרוב עם המתלונן, כולל נשיכתו, אתיחס רק לממצאים שעוסקים בנקודות השנויות במחלוקת:

א. נמצאו סימני דם על מכנסיו ותחתוניו של המתלונן, על חולצת הנאשם גופייתו ומכנסיו, על פלטת השולחן ועל רגל השולחן (סעיף 2 לתוצאות חוות הדעת).

ב. נמצא נוזל זרע על תחתוני המתלונן, על קיר הבניין, ועל חולצת המתלונן (סעיפים 3, 4 ו-8 לתוצאות חוות הדעת).

ג. בדגימות שנלקחו מתחתוני המתלונן, מלחיו, מעורפו, מאוזנו השמאלית, ממצחו ומהחלק החיצוני של פי הטבעת שלו, מחולצתו ומהקיר, לא התקבלה כמות DNA ראויה להמשך הבדיקות (סעיפים 6 ו-7 לתוצאות חוות הדעת, וסעיף 13 למסקנות חוות הדעת).

ד. נמצא DNA של המתלונן על תחתוניו, פנים גופו, חולצתו, חולצת הנאשם ומכנסיו הנאשם (סעיף 1 למסקנות חוות הדעת).

ה. על עורף המתלונן, בבדיקה חיצונית של פי הטבעת של המתלונן, **מפלטת השולחן, מרגל השולחן**, מחולצת המתלונן, מחולצת הנאשם ומגופיית הנאשם, התקבלו פרופילי DNA השייכים ליותר מאדם אחד, הפרופיל הבולט הוא של המתלונן והפרופילים החלשים התקבלו באיכות שאינה מאפשרת מסקנה (סעיפים 2 ו-3 למסקנות חוות הדעת).

ו. בחומר שנדגם מאוזן המתלונן התקבל פרופיל DNA שמקורו בשני פרטים, מצירוף פרופילים של הנאשם והמתלונן ב-12 מתוך 15 אתרים וביתר האתרים לא ניתן לשלול צירוף של שניהם (סעיף 7 למסקנות חוות הדעת).

ז. מחומר שנדגם ממצחו של המתלונן התקבל פרופיל שמקורו בשני פרטים, תערובת זויכולה להיות מצירוף פרופילי הנאשם והמתלונן ב-13 מתוך 15 האתרים שנבדקו. ביתר האתרים לא ניתן לשלול את תרומתם של הנאשם והמתלונן. הפרופיל החלש בתערובת התקבל באיכות שאינה מאפשרת הסקת מסקנות (סעיף 8 למסקנות חוות הדעת).

ח. מתחתוני המתלונן התקבל פרופיל DNA שמקורו בשני פרטים לפחות, ייתכן מצירוף פרופילי DNA של המתלונן ופרט נוסף ממקור נקבי. אין עדות לתרומתו של הנאשם לתערובות אלה (סעיף 11 למסקנות חוות הדעת).

ט. מחומר שנדגם מחולצתו של המתלון התקבלופרופילי DNA של המתלון ופרט נוסף ממקור נקי ואין עדות לתרומתו של הנאשם (סעיף 12 למסקנות חוות הדעת).

המסקנות העולות מחוות הדעת ורלוונטיות לענייננו הן כדלקמן:

א. **דם של המתלון נמצא על פלטת ורגל השולחן ההפוך בזירת האירוע מתחת לבניין** - ממצא זה מחזק את גרסת המתלון כי נכח במקום, הופל וראשו נחבט בשולחן. ב"כ הנאשם טוען בסיכומיו כי השולחן ההפוך לא הוזכר בהודעתו הראשונה של המתלון אלא רק בהודעה השנייה, שנגבתה יום למחרת היציאה לשטח. לכן הוא מסיק כי רק לאחר הביקור בשטח "תפר" המתלון לשיטתו את סיפור השולחן ההפוך.

זוהי טענה תמוהה. האם יעלה על הדעת כי המתלון, במצבו הקשה, לאחר תקיפה אכזרית בה לא כופר הנאשם, ניגש למקום האירוע, מצא בניין מתאים בו שולחן הפוך, ואז בדה מליבו את סיפור הפלתו על השולחן וגם פצע עצמו ומרח את דמו על השולחן ההפוך? הטענה אינה הגיונית כשלעצמה, ובנוסף, נוכח ממצאי המהימנות שנקבעו ביחס למתלון, דינה להידחות.

לכך נוסיף את הממצא הבא:

ב. **נמצא נוזל זרע על קיר הבניין במקום עליו הצביע המתלון ששם שפך הנאשם את זרעו** - אמנם תורם נוזל הזרע לא ניתן לזיהוי (סעיף 7 לתוצאות חוות הדעת **ת/26**), אולם עצם מציאת נוזל זרע על קיר הבניין במקום בו אנס הנאשם את המתלון לטענתו, וגם שפך את זרעו על הקיר, מחזקת את גרסת המתלון.

ג. **נמצא נוזל זרע על חולצתו של המתלון** - גם ממצא זה מחזק את גרסת המתלון כי היה מעורב באקט מיני, שבסופו נשפך עליו זרע. המתלון טען כי הנאשם בא על סיפוקו על ראשו ומצחו, כך שמציאת נוזל זרע על החולצה, עומד בהלימה לגרסה זו. יתרה מזאת:

ד. **על מצחו של המתלון נמצא DNA שעשוי להיות מתרומתו של הנאשם** (ברמת ודאות גבוהה) - מחומר שנדגם ממצחו של המתלון התקבל פרופיל שמקורו בשני פרטים. תערובת זו יכולה להיות מצירוף פרופילי הנאשם והמתלון ב-13 מתוך 15 האתרים שנבדקו. ביתר האתרים התקבלו תוצאות: לא ניתן לשלול את תרומתם של הנאשם והמתלון. הפרופיל החלש בתערובת התקבל באיכות שאינה מאפשרת הסקת מסקנות.

לכך יש לצרף את ממצאי חוות דעת המומחה רפ"ק לב ווסקוביניק מהמעבדה הביולוגית של מז"פ (**ת/47**) - ניתוח סטטיסטי של תוצאות בדיקות DNA, ביחס לשלושה מוצגים שעליהם נתפסה תערובת DNA של יותר מתורם אחד: דגימה מאוזן שמאל של המתלון (סעיף 2.4 בפירוט המוצגים **ת/26**), דגימה ממצחו של המתלון (סעיף 2.5 בפירוט המוצגים **ת/26**), דגימה מגופייה של הנאשם (סעיף 8 בפירוט המוצגים **ת/26**). על פי חוות הדעת, הן המתלון והן הנאשם מתאימים להיות תורמים לתערובות שעל שלושת המוצגים. מבחינה סטטיסטית:

א. ההסתברות לקבל את התערובות הללו בהנחה שגם הנאשם וגם המתלון תרמו להן, גדולה פי 1.77 קוודריליון לפחות מההסתברות לקבל את התערובות בהנחה שאף לא אחד משניהם תרם להן, אלא תורמים אקראיים.

ב. ההסתברות לקבל את התערובות הללו בהנחה שגם הנאשם וגם המתלון תרמו להן, גדולה פי 7.5 ביליארד לפחות מההסתברות לקבל את התערובות בהנחה שרק הנאשם תרם להן והתורם הנוסף אינו המתלון.

ג. ההסתברות לקבל את התערובות הללו בהנחה שגם הנאשם וגם המתלון תרמו להן, גדולה פי 453 ביליון לפחות מההסתברות לקבל את התערובות בהנחה שרק המתלון תרם להן והתורם הנוסף אינו הנאשם.

אין מדובר בראיה קונקלוסיבית, היות ולא נמצאו בתערובת תאי זרע. יחד עם זאת, עדיין יש בה כדי ללמד ברמת הוודאות הנקובה בסעיפים א-ג לעיל (שהיא רמת וודאות גבוהה), כי נזל מנוזלי גופו של הנאשם נמצא על מצחו של המתלון, ולכן יש בה כדי להוסיף ולחזק במידת מה, את טענת המתלון כי הנאשם הגיע לסיפוקו גם על מצחו ושיערו.

אדון עתה בטענות הסניגור בדבר היעדר ממצאים פוזיטיביים להוכחת טענותיו של המתלון, בפרט היעדר ממצאי זרע של הנאשם על או בתוך גופו של המתלון או באזור, וכן היעדר ממצאים נוספים כגון טביעות אצבע, טביעות נעל או DNA של הנאשם. העדר מה מאלה מהווים לשיטת הסניגור, ראיה מזכה.

טענות אלה יש לדחות הן במישור הכללי והן לגוף המקרה שבפנינו.

הלכה פסוקה היא, כי היעדר ממצאים פורנזיים פוזיטיביים אינו מהווה ראיה מזכה והדגש מושם על ה"יש" הראייתי [ע"פ 5459/09 אדריאן שוורץ נ' מדינת ישראל, פסקה 45 (פורסם בנבו, 20.7.2015)].

ראה גם ע"פ 7281/14 פלוני נ' מדינת ישראל, פסקה 37 (פורסם בנבו, 26.9.2016): **"כידוע, לא נדרש ממצא פורנזי כדי להוכיח ביצוע של עבירות מין, וממילא היעדרם של ממצאים פורנזיים אינו מהווה ראיה מזכה".**

בענייננו אין לדבר על היעדר ממצא פורנזי. ממצאים כאלה קיימים ומלמדים כי באזור השולחן ההפוך אירעו מעשי אלימות התואמים את גרסת המתלון (דם של המתלון על השולחן ההפוך ועל בגדיו), וכי בוצעה שם פעילות מינית (נוזל זרע על הקיר). אשר לתורם ה-DNA ממצחו של המתלון (שם כזכור נמצא DNA של שני תורמים וכך גם על אוזנו וחולצתו). אמנם לא נמצאו תאי זרע, אולם המומחה כן הצביע על הנאשם כתורם פוטנציאלי ברמת הוודאות שפורטה לעיל, ובהתאם לכך יינתן לראיה זו המשקל הראוי. בנוסף, ממילא המתלון לא טען כי הנאשם הגיע לסיפוק בתוך גופו, כך שאין משמעות להיעדר DNA של הנאשם באזור פי הטבעת של המתלון.

זה המקום להתייחס גם לע"פ 3059/03 גלובוביץ נ' מדינת ישראל (פורסם בנבו, 15.12.2003) המצוטט בסיכומי ב"כ הנאשם. באותו מקרה הורשע המערער בבית המשפט המחוזי באונס אכזרי ואלים של המתלוננת. המערער כפר הן באלימות נגדה והן בקיום יחסי מין עמה, וטען, כי לקחה בהתקף אפילפסיה בביתו. בית המשפט העליון קיבל את הערעור וזיכה את המערער משני טעמים: ראשית, בגופה ובבגדיה של המתלוננת לא נמצאו שרידי זרע של המערער, למרות שטענה כי ככל הנראה המערער הגיע לסיפוק בתוך גופה או עליה. שנית, סימני האלימות על גופה של המתלוננת, שתועדו בחומר הרפואי, לא הלמו את תיאורי האלימות הקשים שתיארה, כולל היעדר אינדיקציה לסימני חבלה סביב עיניה, למרות שטענה שהמערער היכה אותה באגרופים בפניה.

מקרה זה שונה מענייננו בשני אופנים: האחד, המתלון בענייננו לא טען כי הנאשם הגיע לסיפוקו בתוך גופו (בפי הטבעת או בפיו) אלא על ראשו ומצחו, וטענה זו מקבלת חיזוק מ²⁶ לפיו נמצא DNA שיכול להיות של הנאשם על מצחו של המתלון. בנוסף, סימני האלימות שנמצאו על גופו ופניו של המתלון (בין היתר קרעים בפי הטבעת וסימני

נשיכה, כאמור ב**ת/27**), תואמים במדויק את תלונתו, להבדיל מפסק דין גלובוביץ הנ"ל. על כן, אין מדובר במקרים דומים.

לסיכום, בממצאים הפורנזיים יש כדי לתמוך בגרסת המתלון, בדבר עצם קיומו של אירוע אלים ומיני בזירה אותה תיאר, מול הכחשה גורפת של הנאשם, כי ביקר עם המתלון באותה זירה, וכמובן כי התרחש שם אירוע מיני.

לסיום אתייחס לטענת ב"כ הנאשם, בדבר מחדל חקירה מהותי, בכך שלא נערכה בדיקה להמצאות שרידי שותן של הנאשם על מכנסי המתלון, נוכח גרסתו לפיה הנאשם השתין עליו. משנמנעה המשטרה להבהיר נושא עובדתי זה, טוען הסניגור, נזקף הדבר לחובת התביעה ולא לחובת הנאשם.

אכן **מת/26** עולה כי מכנסי המתלון לא נבדקו בבדיקה ביוכימית לאיתור שרידי שותן (אלא זרע בלבד), וראוי היה לבצע גם בדיקה זו, על מנת לאשש או לשלול את טענת המתלון כי הנאשם השתין עליו.

נקבע בפסיקה כי מחדל חקירה כשלעצמו לא יביא לזיכוי נאשם. על בית המשפט לבחון האם מחדלי החקירה יוצרים חשש שהגנתו של הנאשם קופחה, והאם בהתחשב בתשתית הראייתית מגיע משקלם של מחדלי החקירה לכדי יצירת ספק סביר (ע"פ 2697/14 ניסים דוד חדאד נ' מדינת ישראל, פסקה 91 לפסק דינו של כב' השופט ג'ובראן (פורסם בנבו, 6.9.2016)).

גם אם נבחן את טענת הנאשם במשקפי הלכת הנזק הראייתי, ונניח כי אילו נבדקו מכנסי המתלון **לא** היה נמצא עליהם DNA של הנאשם, לא היה בממצא כזה כדי להפוך את הקערה על פיה, נוכח ההלכה המצוטטת לעיל לעניין משמעות היעדר ממצאים פורנזיים, כראיה מזכה. הבדיקה תיערך ביחס ל"יש" הראייתי ודיותו, כמצוות הפסיקה.

מצבו הנפשי של המתלון לאחר האירועים נשוא האישום ולאחריהם

ב"כ המאשימה מפנה למצבו הנפשי הקשה של המתלון לאחר האירועים, על סף אובדן הכרה, כעולה מעדויות בני משפחתו, אנשי המשטרה והרופאה המשפטית ד"ר מאיה פורמן. היא גם מפנה לעדותו של אבי המתלון, לפיה, גם בזמן השירות הצבאי המתלון מתקשר אליו ומתלון על סיוטים ופלשבקים מהאירוע ופוחד להיות לבד, מה שמלמד על סימפטומים של פוסט טראומה.

ב"כ הנאשם טוען, כי מצבו הנפשי של המתלון אינו בגדר ראיית חיזוק להתרחשותה של עבירת המין, ויכול לחזק גם אירוע אלימות בלבד. בהקשר זה מפנה לע"פ 6813/16 נחמני נ' מדינת ישראל (פורסם בנבו, 17.9.2018).

אני מקבלת את טענת ב"כ הנאשם (הגם שלא בהקשר של ע"פ נחמני הנ"ל אשר אינו רלוונטי כאן), לפיה, הן המצב המעורפל בו היה נתון המתלון לאחר האירועים, והן המצב הנפשי הקשה בו היה נתון לאחר מכן (כולל פלשבקים וחרדות ללכת לבד ברחוב), אינו מייחד דווקא נפגע עבירות מין ויכול להתקיים גם אצל נפגעי עבירות אלימות קשות. בהקשר זה אפנה גם לדברים שאמר המלומד קדמי: **"מן הראוי לנהוג בהקשר זה בזירות רבה ולבחון, בכל מקרה על-פי נסיבותיו, שמא נעוץ אותו 'מצב נפשי' בגורם אחר, ואין הוא מבטא בהכרח אותו זעזוע נפשי התומך, אובייקטיבית, בגרסת הקרבן"** [יעקב קדמי על הראיות חלק ראשון 320 (2009)].

יחד עם זאת, בהזדמנות הראשונה שהיתה למתלון להתלון על האירועים, דהיינו כשהגיע הביתה ופגש את אמו, אמר לה מיד כי נאנס, ולא כי היכו אותו. כך גם אמר מיד לאביו, וגם האב מיד התלון כך למוקד 100. ראיה זו **כן** קושרת את

המצב הנפשי בו שהה המתלונן לעבירות מין ולכן אף היא מהווה חיזוק להתקיימותן.

תמונות המתלונן לאחר האירוע(ת/5) - נראים סימני נשיכות על לחיו השמאלית, עורפו, בגבו, המטומות בפניו, פצעים על קרקפתו ואפו, שפה ולשון פצועות, סימן של המטומה ונשיכה על העורף באזור שבו קיבל לטענתו את המכה מהשולחן, שבר באף, שפתיים נפוחות ודם.

תמונות מהכתובת בה בוצעו המעשים לטענת המתלונן - שם נראה בבירור השולחן ההפוך (ת/8 תצלומים 2 ו-3).

תעודת הזהות של המתלונן (ת/4, ת/12) - נמצאה בחצר בניין בכתובת סמוכה, במסלול גרירתו של המתלונן על ידי הנאשם (ת/20), מה שמחזק את טענת המתלונן כי השניים כן נכנסו לחצר בניגוד לטענת הנאשם.

תמליל שיחת האב עם מוקד 100 (ת/18-ת/18ב) - שיחת הטלפון למשטרה התקבלה בשעה 06:01, וחלקים ממנה צוטטו לעיל. השיחה מלמדת על מצבו הנפשי של המתלונן עת הגיע הביתה. האב מספר כי בנו מתקשר רק בקושי (ת/18ב עמוד 2 שורה 1). השיחה גם התקיימה כחצי שעה לאחר משיכת הכסף מהבנק.

דו"ח פעולה של הסייר אלון פרידמן (ת/49) - הדו"ח הוגש בהסכמה במקום עדות. העד קיבל את הנאשם כשהגיע לתחנת המשטרה, והבחין כי מדובר באדם שתמונתו הופצה כחשוד במעשים נשוא האישום. הנאשם אמר שיש לו משהו לספר, עמד ביומן התחנה, נראה רועד ומפוחד, לאחר שהעד הקריא לו את זכויותיו אמר הנאשם: **"יש לי משהו לספר לכם 'עשיתי משהו אתמול בלילה ב(שם הרחוב - ט.ח.) אני לא זוכר מה היה שם אני באמת היה מכות משהו כזה'".** בהמשך ביקש הנאשם מהשוטרים לספר לו מה קרה. לאחר מכן ביצע העד חיפוש בביתו של הנאשם, ושמע מהוריו כי הנאשם חזר בשעה 06:00 בלי חולצה (בניגוד לגרסת הנאשם כי הגיע הביתה קודם לקחת סיגריות). העד חיפש ומצא את חולצתו וגופייתו של הנאשם בתוך פח האשפה מתחת לבית.

פלט ממחשב הבנק (ת/29) - נראות שתי משיכות מחשבונו של המתלונן, בסך 200 ₪ כל אחת, ב-05:18 וב-05:19. גם ראייה זו מחלישה את תיאוריית עלילת השווא לה טוענת ההגנה, לפיה, המתלונן, בין בשיתוף הוריו ובין אם לאו, החליט לסבך את הנאשם בעבירות המין, למרות שלא בוצעו. ידוע לנו כי האירוע נשוא האישום הסתיים דקות ספורות לאחר שהמתלונן משך לדרישת הנאשם שני סכומים של 200 ₪ מהכספומט. הסכום האחרון נמשך מהכספומט בשעה 05:19, ולאחר מספר דקות שוחרר המתלונן ללכת לביתו. ההודעה למשטרה התקבלה בשעה 06:00, ובה כבר דיווח אביו של המתלונן על כך שבנו נאנס. כך שמדובר בחלון זמנים קצר ביותר של כמחצית השעה, במהלכה החליט המתלונן החבול קשות ביחד עם הוריו ההמומים נוכח בנם הכואב, להעליל על הנאשם גם עבירות מין בנוסף למה שעשה בפועל. אין בכך כל היגיון, בנוסף להתרשמות הטובה מהמתלונן ומהוריו.

חולצה וגופייה של הנאשם נמצאו בפח האשפה - החולצה והגופייה נמצאו בפח האשפה, מוכתמות בדמו של המתלונן (ת/26), והנאשם הודה כי זרק אותן לשם בטרם עלה לביתו, כדי שאמו לא תכעס עליו בשל כתמי הדם (פרוטוקול עמוד 116 שורות 12-13). יש בכך כדי לחזק את המסקנה כי הנאשם היה מודע למעשיו וניסה להסתיר את הראיות להם. לכך יש להוסיף את העובדה שהטלפון הנייד של המתלונן נמצא בחדרו של הנאשם, כשהוא מוסתר בתוך קופסא (דו"ח חיפוש ת/38). וגם בכך יש ללמד מסקנה זהה.

פרשת ההגנה

גרסת הנאשם

גרסת הנאשם התעדכנה ללא הרף, לכל אורך הליך החקירה והמשפט, בכל הנושאים המשמעותיים בתיק. כך למשל, מידת זיכרונו של הנאשם את האירועים. הנאשם הסביר בעדותו בבית המשפט, כי הוא זוכר עתה, וזכר גם במהלך החקירה במשטרה את שאירע בליל האירוע, אולם בחר לטעון במשטרה כי אינו זוכר, היות וחשש שאם יודה בביצוע עבירות האלימות, יאשימו אותו גם בעבירות המין, בהן הוא כופר. כאשר הגיע לבית המשפט החליט לספר את האמת.

אלא שגם כל אחת משתי הגרסאות הללו (השכחה המוחלטת בחקירת המשטרה או הזיכרון המושלם בעדותו בבית המשפט), נמצאה בלתי קוהרנטית ומלאת סתירות, כפי שיפורט להלן.

כשהגיע הנאשם למשטרה, ביוזמתו, פגש בסייר אלון פרידמן (ע/ת4) ואמר לו: **"יש לי משהו לספר לכם, עשיתי משהו אתמול בלילה ב(שם הרחוב - ט.ח) אני לא זוכר מה היה שם אני באמת היה מכות משהו כזה" (ת/49)**. אלא שכאשר נערכה חקירתו הראשונה (ת/1), שעות ספורות לאחר מכן (קודם לכן בוצע חיפוש בביתו), כבר טען כי אינו זוכר מאומה מאירועי אותו לילה, גם לא את האלימות.

בהמשך, במענה לכתב האישום, הודה הנאשם בעבירות האלימות והשוד, אך בחר להמשיך ולהסתיר פרטים מסוימים. הוא טען כי אינו זוכר שהגיעו למקום שני עדי הראיה, וגם לא זכר את חילופי הדברים עמם. הנאשם גם לא זכר את פער הזמנים בין עבירות האלימות בתחילת האירוע לעבירת השוד בסוף האירוע, וטען כי היו צמודות בזמן.

בעדותו בבית המשפט נוספו פרטים לגרסת המענה. הנאשם כבר ידע לספר על כל האירוע בבהירות רבה, כולל העובדות אותן לא זכר במענה, דהיינו, הגעת עדי הראיה למקום, והאינטראקציה עמם, וגם נזכר בפער הזמנים בין עבירות האלימות בתחילת האירוע, לעבירת השוד בסופו, וזכר לפתע בדיוק מה עשו הוא והמתלון בפער זמנים זה.

אעמוד עתה על גרסאותיו השונות של הנאשם, ומשמעות הפערים ביניהן.

בחקירתו הראשית סיפר הנאשם, כי ביום האירוע חזר מחתונה בשעה שלוש או שלוש וחצי לפנות בוקר, עלה הביתה, לקח את קופסת הסיגריות שלו, וירד בחזרה לעשן סיגריה. בשלב זה אירעו האירועים הבאים, עקב מצב של "סטלה" בו היה שרוי: הנאשם הבחין במתלון, קרא לו לעצור ודרש ממנו כסף. המתלון סירב, והם החלו לריב, קטטה במהלכה המתלון ניסה ללא הצלחה להחזיר מכות לנאשם. בעודם מתקוטטים הגיעו אנשים ושאלו אם הכל בסדר, והנאשם השיב כי הכל מצוין, הורה להם לעזוב את המקום והם הלכו. כשהלכו שאל הנאשם את המתלון, האם עכשיו הוא רוצה לתת לו את הכסף, המתלון הוציא את הטלפון הנייד ואת תעודת הזהות שלו, מסר לנאשם לפי דרישתו את הטלפון, ומתעודת הזהות הוציא כרטיס בנקאי. הנאשם דרש ממנו כסף מזומן, והמתלון השיב כי אין לו מזומן, כי הוא יכול למשוך באמצעות הכרטיס עד 400 ₪, וסכומים גדולים יותר הוא רשאי למשוך רק בסניף הבנק. הנאשם העדיף להמתין לפתיחת סניף הבנק, ולכן עיכב את המתלון עמו עד השעה חמש בבוקר, ובכל פעם כשהמתלון רצה ללכת, דרש ממנו להישאר, תוך שהוא מפחידו מעט. במשך שעותיים הסתובבו השניים ברחוב (בו על פי הנטען בוצעו המעשים המיניים), לא נכנסו לאף בניין, והנאשם פשוט דרש מהמתלון להמתין. בסביבות השעה 05:00 פגה מעט השפעת האלכוהול, אך מאחר שהיה לדבריו "נעול" לקחת כסף מהמתלון, הורה לו ללכת לכספומט ולהוציא כסף. המתלון משך את הכסף, מסר לנאשם, והנאשם חזר הביתה לישון. הוא התעורר משנתו בסביבות השעה 17:00 והלך לתחנת המשטרה, כי זכר את שעשה בלילה, ורצה לקחת אחריות על המעשים. כשהגיע לתחנה החשיד אותו השוטר, בנוסף לעבירות האלימות והשוד, גם בעבירות מין, מה שגרם לו לחשוש כי אם יודה בביצוע השוד, יאשימו אותו גם בעבירות המין. בנסיבות אלה, לקח לדבריו צעד אחורה, והחליט שמעכשיו הוא נתלה באובדן זיכרון, ועל כל שאלה ישיב כי אינו זוכר. על כן אמר ששתה יותר מדי וצרך סמים, למרות שבפועל לא צרך סמים כלל באותו הערב, ושתה בערך שש כוסות לא מלאות של

וודקה וחצי XL. לדבריו, לא היה פיכת, שכן עשה את כל מה שהודה בו, אך גם לא שיכור עד כדי אובדן זיכרון.

סתירות ופרכות בגרסת הנאשם

כפי שציינתי, גרסת הנאשם היא גרסה מתפתחת, וגם לאחר שהחליט, לדבריו, לספר את האמת בבית המשפט, עדיין המשיכה גרסתו להתפתח ולהשתנות בהתאם לנוחיותו, באופן המערער את מהימנותה. אראה להלן כיצד בחר הנאשם בגרסה הנוחה עבורו בכל רגע נתון, בין בחקירה ובין בהליך המשפטי, גם אם מדובר בגרסה העומדת בסתירה לגרסה אחרת שמסר זמן קצר קודם לכן:

א. מידת שכרותו של הנאשם בעת האירוע - בחקירתו במשטרה (ת/1) טען כי שתה בחתונה "כמו מטורף" וחזר כל כך שיכור, עד שלא זכר דבר ממה שעבר עליו באותו ערב "באמת כלום הכל נמחק לי" (שורות 5-8). "סיימתי לפחות איזה בקבוק ליטר וודקה" (שורה 26). בתשובתו לכתב האישום הודה הנאשם כי היה במצב של שכרות, אך בחקירתו הראשית כבר טען כי אמנם שתה מספר כוסיות וודקה בחתונה, אך לא היה מאוד שיכור, לא באופן שישכיח ממנו את אירועי הלילה. הנה כי כן, השינוי בגרסאות ביחס לכמויות האלכוהול שצרך הנאשם, תואם את השינוי במצב התודעתי לו טען הנאשם בכל רגע נתון.

ב. האם צרך הנאשם סמים בערב האירוע - גם בנושא זה מסר הנאשם מספר גרסאות, שהשתנו לפי האינטרס שלו באותה עת, כאשר במהלך החקירה מסר הנאשם שתי גרסאות סותרות, וגם במהלך שמיעת הראיות מסר שתי גרסאות סותרות, ללא כל הסבר סביר.

גרסתו הראשונה נמסרה בעת החיפוש בביתו, ב-22.3.18 בשעה 18:00 (ת/32), אשר קדם לחקירה הראשונה. אז אמר הנאשם לסייר ירין נעמן (ע/4), כי השתמש בסמים רבים בליל אמש: מריחואנה, אמ.די וגם קריסטל (פרוטוקול עמוד 87 שורות 4-6).

כאשר נחקר לראשונה לאחר החיפוש, טען כי לא השתמש בסמים בחתונה, כי לא יצא לו (ת/1 שורות 28-30) וכשעימתה אותו החוקרת עם הדברים שאמר לע/4, במהלך החיפוש: "לי אמרת שלא השתמשת אתמול בסמים ולסייר אמרת שכן, מריחואנה וקריסטל, למה שוב לא אמרת לי את האמת?" השיב הנאשם: "יכול להיות שכן השתמשתי, מנקודה מסויימת אני לא זוכר כלום. מה יש לי לשקר על דברים כאלה" (שורות 98-100 בת/1). בחקירתו השנייה במשטרה (ת/2) כבר טען כי חושב שלקח כמה שאכטות מירוק (עמוד 4 שורה 65).

בחקירה הראשית כפר הנאשם בשימוש בסמים בערב האירוע: "סמים לא לקחתי, אני יכול להגיד ששתיתי אבל לא בצורה מופרזת של אובדן זיכרון..." (פרוטוקול עמוד 113 שורה 14), ובהמשך הסביר: "הלכתי על הקטע של הסמים ושתייה מופרזת. הכנסתי את זה בשביל להעצים את אובדן הזיכרון כאילו" (פרוטוקול עמוד 114 שורות 21-22). אלא שעוד קודם לחקירתו של הנאשם, במהלך פרשת התביעה, הצהיר הסניגור (לאחר שיחה עם הנאשם): "הנאשם טוען שהוא היה גם תחת השפעת סמים ולא רק אלכוהול" (פרוטוקול עמוד 46 שורה 27).

הנאשם התבקש בחקירתו הנגדית, להסביר מדוע שינה בחקירת המשטרה את גרסת "הסמים הרבים", לגרסת "אין סמים" ואחר כך לגרסת "אולי קצת סמים", והשיב כי הכניס את הסמים לחקירה מתוך לחץ, על מנת להגזים בשכחה, ובכדי שלא ייחסו לו גם את האונס (פרוטוקול עמוד 114 שורות 18-21). הנאשם לא ידע להסביר מדוע אמר לסייר מתוך לחץ כי השתמש בסמים רבים, ואחר כך לחוקרת מתוך לחץ כי לא השתמש בסמים, ולבסוף כי השתמש רק בירוק,

לדבריו: "אני נלחצתי מהקטע בחקירה כי אני לא כל יום בא לתחנה. אז חקרו אותי ונלחצתי ושהאשימו אותי בסעיף הזה עוד יותר נלחצתי. בפעם הראשונה שאמרתי לה שלא לקחתי סמים, זה גם היה מתוך לחץ ובפעם השניה שאמרתי לה שלקחתי סמים זה מתוך לחץ שהפעילו עליי..." (פרוטוקול עמוד 117 שורות 27-29), ולגבי תשובתו לסייר ע/ת4, כי כן השתמש בסמים בחתונה, השיב: "מתוך לחץ. הוא דאג להטיח בי את כל האשמות האלה" (פרוטוקול עמוד 118 שורה 12).

כך שאלמנט הלחץ הביא את הנאשם, לשיטתו, לספר לאיש משטרה אחד שהשתמש בסמים (והרבה מהם), ולאיש משטרה שני, באותו היום, לספר שלא השתמש בסמים. כשנשאל מדוע ביקש מסניגורו להצהיר במהלך חקירת המתלונן, כי כן היה תחת השפעת סמים, השיב: "**האמת שאין לי איך להתייחס לזה, לא זוכר את זה**" (פרוטוקול עמוד 118 שורה 21).

ריבוי התשובות, שנמסרו לפי הנוחות, מלמד כי מדובר במניפולציה של הנאשם, אשר עובר מגרסה לגרסה, תוך הנחה שגרסה זו או אחרת משרתת טוב יותר את עניינו באותו רגע, לא רק בחקירת המשטרה, אלא גם בהליך המשפטי, ופוגע במהימנותו.

ג. נשיכות המתלונן - גם בהקשר זה לא נרתע הנאשם מלשנות את גרסתו בהתאם למה שסבר שישרת אותו טוב יותר בהליך המשפטי. בתשובתו הראשונה לכתב האישום, כפר הנאשם בכך שנשך את המתלונן. לאחר החלפת הסניגור, הגיש הסניגור החדש הודעה על תיקון המענה, ועתה כבר הודה הנאשם בכך שנשך את המתלונן, אך עשה זאת במהלך ביצוע עבירת האלימות בלבד. לא ניתן לפטור סתירה זו באי-הבנה שנפלה בין הנאשם לסניגורו הראשון, שכן הנאשם אישר את הדברים בעל-פה בבית המשפט. בישיבה מיום 2.7.18 אמר עו"ד אלפסה (סניגורו הראשון של הנאשם): "**לגבי פצעי הנשיכה בעורפו של המתלונן, הנאשם מכחיש שנשך את המתלונן**". הנאשם שמע את הדברים ואישר: "**מה שכתב הסניגור במענה מפורט לכתב האישום מקובל עליי**" (פרוטוקול עמוד 5 שורות 13-14).

הנשיכות אינן עניין של מה בכך, שכן פצעי הנשיכה מחזקים את האישום בעבירות המין. נשיכות, מטבע הדברים, אינן מתרחשות במהלך קטטה רגילה, ולבטח לא באירוע תקיפה, בו הקורבן אינו מתגונן, אלא שוכב כנוע על הרצפה. גם עדי הראיה ולא רק המתלונן, תיארו את אופן האלימות שנקט הנאשם נגד המתלונן, כאגרופים בפניו ובעיטות בכל חלקי גופו. נשיכות לא היו חלק מהתיאור. עדי הראיה גם לא תיארו פצעי נשיכה על פניו של המתלונן, למרות שתיארו את החבלות האחרות. העד ג.ג. מסר בעדותו בבית המשפט: "**לגבי הבעיטות לפני... זה היה בעיטות לירך ולחזה של המתלונן**" (פרוטוקול עמוד 107 שורות 21-22). העד ב.ב. מתאר בהודעתו במשטרה שהוגשה בהסכמה, את מראה המתלונן: "**כשראיתי אותו על הרצפה הוא היה בלי כת, היה עליו סימני חבלה, שריטות בפנים, בידיים שריטות ומכות, היה דם על הפנים, מהמכות. הוא היה נראה מבוהל. כשהוא דיבר איתי הוא היה נראה בהלם, בטרומה**" (ת/45, עמוד 2 שורות 10-13).

הנה כי כן, איש מעדי הראיה לא מתאר נשיכות או סימני נשיכה, למרות שחלקן נראו גם על הפנים עצמם ולא רק בעורף.

גם הנאשם הבין כי עליו להסביר את סימני הנשיכה, שכן נשיכות אינן מתרחשות במהלך הרגיל של קטטה, ואמר: "**כאפות, בוקסים, בעיטות, אם הרגשתי שגברו עליי גם נשיכות אם צריך. אם מישוה הצליח יותר מדי ניסיתי לגונן על עצמי בכל דרך אפשרית**" (פרוטוקול עמוד 120 שורות 23-24). הבעיה בגרסה זו היא שלכל הדעות

המתלונן לא תקף בחזרה, לא כל שכן, "גבר" על הנאשם. לכן, גם לגרסת הנאשם לא ברור באיזו סיטואציה הוא חש צורך לנשוק את המתלונן, כחלק מאירוע התקיפה שקדם לעבירות המין. בחקירה הנגדית התבקש להסביר מדוע אמר שהוא נושך כשהוא מתגונן, והרי המתלונן לא תקף אותו אלא רצה ללכת, והנאשם משיב: **"שכאב לי יותר מדי והוא ניסה ללכת כאב לי, לא התגוננתי, זה מתוך זה שכאב לי אז תפסתי אותו וזה מה שעשיתי. אני לא זוכר בדיוק איפה היו הנשיכות"** (פרוטוקול מיום 13.1.19 עמוד 131 שורות 5-6). התובעת הקשתה, מה ההיגיון לנשוק מישהו בלחי כאקט של הגנה, והנאשם לא הצליח להסביר זאת: **"אין לי איך להסביר את ההגיון, זה פשוט קרה. זה מה שהצלחתי לתפוס. עוד פעם זה קרה מתוך סתלה. זה לא משהו שהתכוונתי לעשות במודע"** (פרוטוקול מיום 13.1.19 עמוד 131 שורות 10-11). במקום אחר ניסה הנאשם להצדיק אחרת את הנשיכות, ואמר כי המתלונן ניסה לברוח: **"...לא רציתי שהוא יברח אז נשכתי אותו..."** (פרוטוקול עמוד 124 שורה 29). טענה זו אינה סבירה מבחינה פיזית, בנוסף להיותה כבושה, שהרי המתלונן לא ננשך רק בגבו ובעורפו, אלא גם בלחי ואוזנו.

נשיכות דורשות צמידות בין גוף הנושך לגוף הננשך, ולכן מתיישבות פחות עם סיטואציה בה מנסה רודף להשיג ולתפוס נרדף, ויותר עם הסיטואציה אותה תיאר המתלונן שהנאשם נשך אותו בחלק האחורי (צוואר, גב ואוזן) בעת מעשי האונס, בעודו שרוע על גבו של המתלונן.

זו גם הסיבה, ככל הנראה, בעטיה ביקש הנאשם להרחיק עצמו מהנשיכות. מאידך, סימני הנשיכות על גופו של המתלונן היו ברורים והוכחו גם באמצעות חוות דעת רופא מומחה (**ת/27**), כך שלא היה מחוכם להכחישם. לכן בחר הנאשם למסור את גרסתו המתוקנת, ועצם התיקון מדבר בעד עצמו.

ב"כ הנאשם מפנה בסיכומיו לחוות דעתה של ד"ר פורמן, הרופאה המשפטית (**ת/27**), וטוען, כי היא מחזקת את גרסת הנאשם, לפיה הנשיכות אירעו במהלך התקיפה הראשונית ולא אחריה. נאמר בחוות הדעת (תיאור האירוע מפי המתלונן): **"החשוד החל להכותו באמצעות בעיטות לצלעות ואגרופים לפניו, ובהמשך גם נשך אותו במספר מקומות (בפנים, באוזן השמאלית, בקרקפת, בעורף ובגב)"**, דברים אלה ממקמים את הנשיכות, לגרסת המתלונן, בעיצומו של אירוע התקיפה.

איני מקבלת טענה זו.

אנמנזה שרושם רופא מפי מטופל אינה שקולה לגביית הודעה על ידי שוטר, היות והדגשים בכל שיח, שונים. מוסר הגרסה מתמקד בנקודות החשובות לאותו בעל תפקיד, וגם בעל התפקיד מתמקד ומבקש להבהיר נושאים רלוונטיים לו. לכן, לא הייתי מייחסת משמעות לסדר הדברים שכתבה הרופאה המשפטית כראיה מכרעת שיש בה כדי למוטט את גרסת המתלונן. זאת גם נוכח העובדה שגרסת המתלונן לחוקר המשטרה, לפיה הנשיכות אירעו בעת האקט המיני, נמסרה כשעתיים לפני מסירת גרסתו לרופאה המשפטית: **"אני רוצה להוסיף שבזמן שהוא בצע חדירה, הוא נשך אותי בראש בעורף ובגב (נ/1א עמוד 2 שורות 9-10)"**, והוא גם חזר על כך בכל אחת מחקירותיו הבאות. זאת, ביחד עם אי-ההיתכנות שהנשיכות בוצעו במהלך התקיפה הראשונית, וכבישת גרסת הנאשם בתשובה לאישום, ביחד עם ההתרשמות החיובית מעדות המתלונן, מותרים על כנה את המסקנה כי הנשיכות היו חלק מהתקיפה המינית.

ד. אופן התקיפה - גם נושא זה מתפתח ומשתנה בגרסאות הנאשם. אחרי החקירות במשטרה (בהן טען כי אינו זוכר מאומה), השיב לכתב האישום, והודה בפרטי הסעיפים הרלוונטיים (סעיפים 4 ו-6 לכתב האישום), למעט הגרירה של המתלונן: **"סעיף 4: הנאשם מאשר שתקף את המתלונן באופן משולח רסן, הגרירה**

מוכחשת מחוסר ידיעה... סעיף 6: הנאשם מאשר שתקף את המתלונן..."

אלא שבחקירתו הראשית הוא מצמצם את חומרת המעשים ומכנה אותם "ריב": "...והוא אמר שהוא לא רוצה להביא לי את הכסף. התחלנו לריב, הוא ניסה להחזיר, לא כזה הצליח... המשכנו לריב ואז באו אנשים... כשהם הלכו אמרתי לו אם עכשיו הוא רוצה להביא לי את הכסף..." (פרוטוקול עמוד 113 שורה 30 עד עמוד 114 שורה 4). כך מתאר הנאשם תקיפה אלימה ואכזרית, שלוותה בבעיטות ואגרופים לאורך זמן וגרמה לחבלות קשות למתלונן, תקיפה בה הודה במלואה בתשובה לכתב האישום.

משעומת עם הודייתו במענה בסעיף 4 לכתב האישום, משיב הנאשם: "להגיד במפורש אני לא יכול כי עבר הרבה זמן, יכול להיות שזה קרה, כן, לא אומר כן ולא אומר לא, יכול להיות" (פרוטוקול מיום 13.1.19 עמוד 126 שורות 12-13), ובהמשך הוא שוב מצמצם את האירוע, כשנשאל על ידי התובעת: "אתה מודה בתגובה לכתב האישום שאחרי ש(ב.ב. - ט.ח.) נסע מהמקום, המשכת להכות את המתלונן בפנים, בחזה, ובשאר חלקי גופו, באגרופים, בבעיטות, בעטת בראש של המתלונן בזמן שהוא התחנן שתפסיק. מה אתה אומר על זה? הודית בזה, אתה מאשר?" משיב הנאשם: "לא בדיוק כמו שאת מספרת, הרבצתי לו אחרי ש(ב.ב. - ט.ח.) הלך, לא כמו שאת מתארת את זה... כן המשכתי להרביץ לו, לתת לו בוקסים, לא דרכתי לו על הפנים, לא זכור לי שהשפלתי אותו כל כך" (פרוטוקול מיום 13.1.19 עמוד 127 שורות 1-9).

בהמשך, מעמתת אותו ב"כ המאשימה עם אמירה שלו בחקירה, כי כשקם מהשינה אחרי האירוע כאבו לו היד והרגל מרוב המכות שהיכה את המתלונן, והוא משיב: "לא כאבו לי" (פרוטוקול מיום 13.1.19 עמוד 127 שורה 16). משנשאל מדוע אמר את הדברים בחקירה, השיב: "עוד פעם, רמיזות לזה שכן היה מכות וכן היה שוד... רמזתי בכל מיני שיטות, אמרתי שמכות כן אני מסוגל, שוד אני מסוגל, אבל לא אונס, זה לא אני" (פרוטוקול מיום 13.1.19 עמוד 127 שורות 18-21).

כך שגם בנושא זה מנסה הנאשם לחזור בו מהודיה מפורשת, ולהמעיט מחומרת התקיפה האכזרית, אותה הוא מכנה "ריב". גרסה חדשה זו עומדת בסתירה לא רק למענה לאישום, אלא גם להודעתו של ב.ב. האופנוען שהוגשה בהסכמה לאמיתות תוכנה (ת/45), המפרטת את האלימות הקשה והאכזרית שהפעיל הנאשם כנגד המתלונן חסר האונים.

כך ממשיך הנאשם ומרכז את גרסתו גם בכל הנוגע לשוד הטלפון וכרטיס הבנקאי של המתלונן. במענה לכתב האישום הודה הנאשם במסכת האירועים המפורטת בסעיפים 10-12, לפיה, לאחר סיום מעשי התקיפה המינית, הורה הנאשם למתלונן למסור לו את מכשיר הטלפון הנייד שלו ואת הסיסמה לפתיחתו, איים עליו כי בכוונתו לבדוק כי מדובר בסיסמה הנכונה, וגם דרש ממנו את כרטיס הבנקאי, והורה לו להתלוות אליו לכספומט הסמוך ולמשוך את כל הכסף המצוי בחשבון. בעדותו בבית המשפט כבר מסר הנאשם גרסה מרוככת, הקרובה יותר לשיח ידידותי בינו לבין המתלונן. לגרסתו, במהלך ה"ריב" בינו לבין המתלונן הגיעו עדי הראיה, שאלו אם הכל בסדר, והוא השיב בחיוב ושלח אותם לדרכם. בשלב זה שאל את המתלונן אם עכשיו הוא רוצה לתת לו את הכסף, והמתלונן מיד הוציא את הטלפון, את תעודת הזהות שלו וממנה את כרטיס הבנקאי ומסר אותם לנאשם. אלא שהנאשם רצה כסף מזומן, ואז התנהל ביניהם השיח בנוגע לסכום שמותר למתלונן למשוך, שיח שבעקבותיו הוחלט לטייל ביחד ברחוב עד שעת פתיחת סניף הבנק.

ה. עוברי האורח - גם בנושא זה השתנתה גרסתו של הנאשם, באופן הפוגם במהימנותה. המענה לכתב האישום היה למעשה ההזדמנות הראשונה של הנאשם להתייחס לעוברי האורח ב.ב. וג.ג., מאחר

שבחקירותיו במשטרה טען כי לא זכר דבר מליל האירוע. למרות גרסתו בבית המשפט, לפיה לא היה שיכור ולא איבד את זכרונו, טען הנאשם בסעיפים 5-7 למענה, כי אינו זוכר את הגעתם של עדי הראיה למקום, לרבות חילופי הדברים עמם: **"הנאשם מכחיש מחוסר ידיעה הגעת (ב.ב. - ט.ח.) לזירה, כל שכן את חילופי הדברים המיוחסים לו עם (ב.ב. - ט.ח.), ובפרט, את האיומים הנובעים מאותם חילופי דברים. סעיף 6: הנאשם מאשר שתקף את המתלונן, ואולם, מכחיש מחוסר ידיעה כי האלימות כלפי המתלונן הופסקה או נקטעה ע"י התערבות זרה. סעיף 7: מוכחש מחוסר ידיעה, הנאשם לא זוכר נוכחותו של (ג.ג. - ט.ח.)."**

הנה כי כן, בהזדמנות הראשונה שהיתה לנאשם למסור את גרסתו בבית המשפט בנוגע לעדי הראיה, הוא חוזר על גרסת השכחה שמסר במשטרה, ורק בחקירתו הראשית, כאשר החליט כפי הנראה, כי גרסת השכחה אינה מיטיבה עמו, "נזכר" בעוברי האורח, וגם מתאר את האינטראקציה עמם. כיצד ניתן ליישב את התשובה לכתב האישום עם טענתו בחקירתו הראשית, לפיה ליל האירוע זכור לו היטב, ועם הגרסה המפורטת שמסר בדבר הגעתם של ב.ב. וג.ג. לזירת האירועים, וחילופי הדברים שלו עמם? הנאשם לא טרח להסביר את סיבת החזרה מגרסת המענה, וגם בכך יש כדי להשליך על מהימנותו, ולהצביע על כך שהנאשם תר אחר גרסה שתתאים לו באותו שלב ולא דווקא נצמד לאמת.

ו. פער הזמנים בין התקיפה הראשונה לבין השוד - מעשי האלימות נשוא סעיפים 1-7 לכתב האישום (להלן: "התקיפה הראשונה") אירעו, גם לשיטת הנאשם, בסמוך לשעה 03:00 (ראה גם ת/28 - הודעת ב.ב. במשטרה בשעה 03:21, מספר דקות לאחר שראה את הנאשם והמתלונן נכנסים לחצר הבניין). השוד נשוא סעיפים 9-11 לכתב האישום אירע בשעה 05:19 (ת/29). דהיינו, קיים פער זמנים של כשעתיים בין התקיפה הראשונה לבין השוד, אז, לטענת המתלונן, בוצעו בו עבירות המין נשוא סעיף 8 לכתב האישום (להלן: "פער הזמנים"). נוכח כפירת הנאשם בביצוע עבירות המין בפער הזמנים, היה עליו לתת הסבר אחר למעשיו עם המתלונן באותו זמן. מדובר מטבע הדברים בסוגיה מהותית, ולכן, בעת מסירת התשובה לכתב האישום, היה מצופה מהנאשם לפרט את גרסתו למעשיו בפער הזמנים, במקום סדרת מעשי האינוס הנטענת.

במסגרת המענה לכתב האישום בחר הנאשם לכפור בקיומו של פער הזמנים, וטען: "סעיף 8 על כל סעיפיו, מוכחש מכל וכל. מבחינת הנאשם, ככל שזכור לו, ההתרחשות המתוארת בסעיפים 10-11 עוקבת לזו שבסעיפים 3-7, ולא נקטעה מבחינת רצף הדברים".

גם לאחר החלפת הייצוג לא נערך כל שינוי במענה, בעניין זה. רק בחקירתו הראשית, וככל הנראה נוכח הראיות החד משמעיות לקיומו של פער הזמנים, הבין הנאשם כי עליו למלא אותו בתוכן שונה מעבירות המין הנטענות. רק אז נשמעה מפיו, **לראשונה**, הגרסה לפיה במהלך פער הזמנים, הוא הסתובב ביחד עם המתלונן ברחוב (בו בוצע עבירות המין), בהמתנה לפתיחת סניף הבנק (להלן: "גרסת הטיול"). גרסת הטיול היא כאמור גרסה כבושה אשר לא נשמעה עד אותה עת, ועומדת בסתירה למענה לכתב האישום. הנאשם לא טרח להסביר מדוע שינה גרסתו בעניין חשוב ומהותי זה.

נוסף על היותה גרסה כבושה, גרסת הטיול גם אינה סבירה ואינה מתיישבת עם הראיות האחרות. ראשית, הנאשם טען בחקירתו הנגדית, שבזמן הטיול הוא לא היכה את המתלונן, אלא רק ביקש ממנו (באסרטיביות) להישאר עמו עד שיפתח הבנק. לטענת הנאשם, באותן שעות המתלונן התהלך אחריו ברחוב ולא ניסה לברוח, והשניים הסתובבו ביחד ברחוב הראשי בין המכוניות כדי שלא יראו אותם (פרוטוקול מיום 13.1.19 עמוד 129 שורות 18-26). מדובר בגרסה תמוהה. האם הסתובב הנאשם עם המתלונן הפצוע והחבול ברחוב, והתכוון גם להיכנס עמו במצבו לבנק? גרסה זו גם אינה מתיישבת עם התשתית הראייתית שאין עליה מחלוקת, לפיה

עקב תלונת ב.ב. הוזעקה נידת משטרה למקום, ובוצעו סריקות ברחוב, אך המתלונן והנאשם לא נראו על ידי השוטרים (ת/28). גם ב.ב. עצמו חזר למקום עם רכבו וסרק את הרחוב אך לא ראה את השניים (ת/45). לא סביר כי הנאשם והמתלונן הסתובבו ברחוב שעתיים, ואיש מאלה שחיפשו אחריהם לא הבחין בהם. מכל הסיבות הללו אני דוחה את גרסת הטיוול הכבושה והבלתי הגיונית שהעלה הנאשם.

ז. שקרים בנוגע למתלונן ולראיות לגביו - פירטתי לעיל את טענות הנאשם באמצעות סניגורו, לפיהן, המתלונן הוא עבריין מין הומוסקסואל, הנוהג לסחוט באיומים מין מנערים בשכונה, וככל הנראה קיים יחסים הומוסקסואליים לפני פגישתו עם הנאשם, ומכאן החבלות בפי הטבעת. הנאשם גם טען כי המתלונן ביקש להעליל עליו את עבירות המין, כדי לנקום בו על התקיפה והשוד, וכי בידיו ראיות (עדים, תצהירים ואפילו סרטונים), המוכיחות את אופיו הסחטני של המתלונן. בסופו של יום קרס קו ההגנה הזה לחלוטין, והנאשם לא הציג ולו ראשית ראיה לטענותיו הנלוזות נגד המתלונן. על הנזקים שנגרמו למתלונן בשל קו הגנה זה, אעמוד בהמשך, ורק אומר, כי גם במעשים אלה הוכיח הנאשם כי אין לו כל קושי להעליל על אחרים עלילות שווא, על מנת למלט עצמו מאחריות.

התרשמות ממהימנות הנאשם - סיכום

הראיתי לעיל כי גרסתו של הנאשם רוויית סתירות בנקודות היורדות לשורש הסוגיות שבמחלוקת, בין היתר: האם זכר, ומה בדיוק זכר מאירועי אותו ערב, האם היה שיכור כלוט, או שתוי חלקית או כלל לא שתוי, האם היה תחת השפעת סמים, האם נשך את המתלונן ואם כן, מתי, האם היה פער זמנים בין התקיפה לבין השוד, ואם כן, מה עשה במהלכו. לבסוף, השקר האחרון במהלך ניהול ההליך, בדבר אופיו והתנהגותו של המתלונן, והעובדה שיש בידיו ראיות, כולל סרטונים להוכיח זאת.

אין מדובר אפוא בנאשם אשר מסר גרסה שקרית במשטרה, כי חשש להסתבך בעבירות חמורות יותר, ולאחר מכן "חזר בתשובה" ודבק באמת, כפי שביקש להציג עצמו, אלא באדם אשר אינו בוחל בשקרים ומניפולציות על מנת להציג לבית המשפט את הגרסה המיטיבה עמו, ללא קשר לאמיתותה, ומשכך, אציע לחבריי שלא להאמין לו.

עד הגנה 2 - ג.א.

העד הוא נער בן 17 המתגורר בשכונה, בסמוך לנאשם ולמקום האירועים נשוא האישום.

לדבריו, לפני כשנה (דהיינו, כחודשיים לפני האירועים נשוא האישום), ישב בגינה ציבורית בשכונה, והבחין בשני נערים מתנשקים. לאחר מכן שמע לחששים מכיוון השיחים וראה את הנערים מקיימים יחסי מין. כעבור כשבוע שוחח עם חברים ברחוב, ואחד הנערים עבר לידם. הוא סיפר לחבריו אודות האירוע בגינה, ואז אמר לו חבר: "**מה אתה לא מכיר אותו, זה** (שמו הפרטי של המתלונן - ט.ח.), **הוא מציע שירותי מין**" (פרוטוקול עמוד 140 שורות 22-23), וחבר אחר סיפר לו כי הנער הציע לו לקיים עמו יחסי מין תמורת תשלום.

בחקירתו הנגדית אישר העד, כי אין לו הכרות מוקדמת עם אותו נער, מעולם לא ראה אותו לפני המפגש בגינה, או אחרי הפגישה ברחוב, ומכאן גם שלא ידע את שמו (פרוטוקול עמוד 142 שורות 14-18). בהמשך ראה פוסט ברשת חברתית בו נאמר: "**מי מכיר את** (שמו הפרטי של המתלונן - ט.ח.) **ויכול לעזור לנו**" (פרוטוקול עמוד 141 שורות 15-16). העד לא פנה למפרסם הפוסט, אולם סניגורו של הנאשם, שכנראה קיבל את מספר הטלפון שלו מחבר אחר, התקשר אליו וביקש שיגיע להעיד.

גרסתו של העד אינה מתיישבת עם העובדות, שכן ראה את הנערים בגינה בחודש פברואר 2018, סיפר על כך לחבריו למחרת היום, וכעבור מספר ימים כבר ראה את הפוסט בפייסבוק, המבקש את עזרת הציבור (פרוטוקול עמוד 141 שורה 26). מאידך, האירועים נשוא כתב האישום אירעו ב-22.3.18, דהיינו חודש לאחר מכן, כך שכבר מבחינת לוחות הזמנים, הגרסה אינה תואמת את המציאות.

אולם גם אם הייתי יוצאת מתוך הנחה שדברי העד נכונים, אין לעדות משקל.

העד לא קשר בכל דרך בין הנער שראה בגינה וכעבור שבוע ברחוב, לבין המתלונן, גם לא בתיאור החיצוני שנתן. כל שנותר הוא סיפורו של העד על נער שקיים יחסי מין הומוסקסואליים, ושמו הפרטי כשם המתלונן, הא ותו לא. אפילו תמונה של המתלונן לא הוצגה לעד על ידי ההגנה, כדי שיוכל לאשר כי מדובר בנער שראה בגינה. גם שם משפחה לא הוזכר בשיחותיו של העד עם חבריו.

לפיכך, לא הוכח כל קשר בין סיפורו של העד לבין המתלונן, למעט שם פרטי זהה (ודי פופולארי), ואין בעדות זו מאומה כדי להוכיח את טענת ההגנה, לפיה המתלונן קיים יחסי מין הומוסקסואליים עובר למעשי האינוס, או את ביצוע העבירות שייחס לו ב"כ הנאשם לכל אורך ההליך.

עד הגנה 3 - י.א.

עד זה זומן ברשות בית המשפט בשלב מאוחר מאד של ההליך, לאחר השלמת הסיכומים בעל פה, ובעקבות הערתו של בית המשפט לסניגור, כיצד זה לא הציגה ההגנה את הסרטונים המפלילים שהזכיר הסניגור שוב ושוב במהלך המשפט, ועליהם הסתמך כשהעלה את טענותיו הקשות נגד המתלונן? בחקירתו הראשית סיפר העד כי אין בידיו סרטון, לאחר שמחק אותו בעקבות איומים טלפוניים שקיבל. הוא פירט את נסיבות צילום הסרטון, כדלקמן: לפני שנה ושמונה חודשים (העדות נשמעה ביום 9.7.19) פנה אליו נער בשם (שמו של המתלונן או שם דומה - ט.ח.) בגינה ליד ביתו, והציע לו לבצע בו מין אוראלי או שיקימו יחסי מין מלאים, תמורת 500 ₪. העד סירב, ואז איים עליו הנער כי אם לא יעתר לדרישותיו, הוא יפנה למשטרה ויטען כי העד הרביץ לו וניסה לאנוס אותו. העד צילם את הנער אומר את הדברים הללו (הנער ככל הנראה לא שם לב לכך שצולם). כעבור יומיים או שלושה קיבל העד שיחת טלפון בה נדרש על ידי אדם אנונימי למחוק את הסרטון שצילם, ואם לא יעשה כן, "ישרפו לי את הבית ויגיעו למשפחה שלי" (פרוטוקול מיום 9.7.19 עמוד 130 שורה 18). בעקבות האיום מחק העד את הסרטון, אך טרם מחיקתו הראה אותו לסניגור עו"ד שרמן. לדבריו נפגש עם עו"ד שרמן כי נאמר לו שיש בעיה עם אותו נער, ועו"ד שרמן ביקש ממנו להעיד.

בחקירתו הנגדית סיפר העד כי לא היתה זו הפעם הראשונה בה פנה אליו הנער, אלא פעם שניה או שלישית, וזו הסיבה שצילם את הסרטון. הוא הוסיף כי אינו מכיר את הנער, ולמד את שמו לאחר שהראה את הסרטון לחברים שלו והם זיהו אותו, כבעל "שם כזה בשכונה" (פרוטוקול מיום 9.7.19 עמוד 131 שורה 17). העד סירב לציין את שמות החברים שזיהו את הנער המופיע בסרטון. העד התבקש להסביר כיצד ידע מאן דהוא, ובפרט המאיים בטלפון על קיומו של סרטון, שהרי הנער המאיים, לדברי העד, ככל הנראה לא הבחין שצולם. העד לא ידע ליתן הסבר לכך, אך ציין כי לא שלח את הסרטון לאיש, אלא החזיק בו כדי להתגונן במקרה של תלונה נגדו. העד נשאל מדוע מחק את הראיה שיכולה היתה לסייע לו, כדבריו, והשיב כי באותו שלב ניתן היה עדיין לשחזר את הסרטון, מה שלא ניתן לעשות עתה, לאחר שהחליף טלפון נייד, ובכל מקרה חשש לחיי עקב האיומים. העד נשאל מדוע לא הגיש תלונה במשטרה, והשיב בתחילה כי הנער לא איים עליו באלימות אלא רק בהגשת התלונה, אם לא יעתר לדרישותיו, וזו הסיבה שהחזיק את הסרטון.

בהמשך הוסיף כי אינו מאמין במשטרה ולכן לא הגיש תלונה. הוא נשאל כיצד ידעו המאיימים כי אכן מחק את הסרטון, והשיב כי אינו יודע, אך הוסיף כי התקשרו אליו פעמיים ואמר להם שמחק. משהתבקש להסביר כיצד מחק את הסרטון לפני שנה ושמונה חודשים, ועדיין הראה אותו לסניגור, לא ידע להשיב.

אין דרך אחרת לתאר את עדותו של העד הזה, מלבד עדות שקר שנתפרה ככל הנראה לצורך ההליך דנן.

סיפור העלילה כשלעצמו, פנטסטי. נער שאינו מכיר פנה לעד והציע לו הצעות מיניות וגם איים עליו, והעד ברוב תושייתו הוציא את הטלפון הנייד שלו, מול פניו של המאיים, וצילם את האירוע מתחילתו ועד סופו, מבלי שהמאיים יבחין בכך. גם העד הבין בוודאי כי אין היגיון בסיפור, ולכן בחקירתו הנגדית "נזכר", כי למעשה לא היתה זו הפעם הראשונה, אלא קדמו לה פניות נוספות של אותו נער, ולכן ידע מראש מה יאמר בשיחה, והחליט לצלם את הסיטואציה. גם בגרסה חדשה זו לא ברור כיצד ניתן לצלם מאן דהוא, תוך כדי שיחה, מבלי שיבחין בכך ויפסיק את האיומים. אין גם הלימה בין הטענה שהמצולם לא ידע כלל שהוא מצולם (ולכן המשיך באיומים), לבין הטענה שכעבור יומיים התקשר אליו מאן דהוא ואיים עליו שימחק את הסרטון (מה שמלמד על ידיעה). לא ברור גם מדוע מחק העד את הסרטון. הרי המאיים לא הזדהה בפניו ולא דרש ממנו למחוק את הסרטון בנוכחותו. כיצד אם כן, יכול היה המאיים לוודא שדרישותיו מולאו? ואם לא יכול היה לוודא זאת, מדוע מחק העד את הסרטון? האמור חל ביתר שאת, בהינתן שלטענת העד צילם את הסרטון על מנת שישמשו כמגן נגד תלונה אפשרית, ומשכך אקשה - מדוע מחק העד את הסרטון שמלכתחילה יועד לשמש כראיה מזכה בעבורו, רק משום שמאן דהוא דרש זאת ממנו, ואף לא וידא עמו כי אמנם מחק את הסרטון.

העד בכישרונו, לא זו בלבד שהצליח להפיק סרטון מהאירוע הנטען, אלא אף הצליח להציג בפני עו"ד שרמן **לפני** האירועים נשוא תיק זה, **ולפני** שעו"ד שרמן קיבל על עצמו את הייצוג בתיק, באותו חלון זמנים קצר של ימים בודדים בין יצירת הסרטון לבין מחיקתו (לפני שנה ושמונה חודשים).

אזכיר כי חלון הזמנים הזה התרחש **ארבעה חודשים לפני** האירוע נשוא כתב האישום, ושמונה חודשים טרם קיבל על עצמו עו"ד שרמן את ייצוג הנאשם (22.7.18).

מילים אחרות, הסרטון הנטען נוצר ונמחק זמן רב לפני קרות הפרשה עסקינן וקבלת הייצוג על ידי עו"ד שרמן, מה שמעורר את השאלה, כיצד הצליח עו"ד שרמן להחזיק בידיו כדבריו, סרטון שנמחק זה מכבר, ואת השאלה הנוספת, כיצד הצהיר עו"ד שרמן בפני בית המשפט, שוב ושוב, כי הוא מחזיק בידיו (אחר כך שינה את הצהרתו לכך שראה) סרטון כאמור, כאשר סרטון כזה כבר מזמן לא היה קיים?

עדותו של העד, בנוסף לכך שהיא מטילה צל כבד על מהימנותו שלו, היא גם מעוררת תהיה בכל הקשור לדברים שהוצהרו על ידי עו"ד שרמן לבית המשפט.

לבסוף אומר כי גם אם לא היה מדובר בעדות שקר, לא היה בה כדי לקשור את המתלון לאירועים המתוארים על ידי העד, שהרי גם עד זה לא התבקש על ידי הסניגור לזהות את המתלון בכל דרך, ולבד משם פרטי של המתלון או שם דומהששמע מחברים, אין כל קשר בין המתלון לבין הדמות בסיפורו של העד.

ב"כ הנאשם טען בסיכומיו כי המתלון מכחיש את קשריו המיניים עם גברים, למרות שהדבר בידיעת השכונה בה הוא מתגורר, וכי לבית המשפט הוזמנו עדים מהשכונה אך נעשו ניסיונות להפחידם ולמנוע הגעתם.

כאמור, דבר מאלה לא הוכח עלידי ההגנה. לא הוכח שהמתלון הוא הומוסקסואל (ככל שהיתה לעובדה זו רלוונטיות

לעניין), לא הוכח שהמתלון עוסק בסחית מין באיומים, וכמובן לא הוכח שנעשו ניסיונות להפחיד עדים, על מנת שלא יגיעו לבית המשפט, למרות שהסניגור טען זאת שוב ושוב. גם העד האחרון לא טען כי איום **עובר** לעדותו. כל שטען היה, כי לאחר שצילם את הסרטון, לפני שנה ושמונה חודשים, קיבל איומים למחוק אותו (פרוטוקול מיום 9.7.19 עמוד 129 שורות 2-3). דברים אלה אמר העד בפתח עדותו, ולא הוסיף כל טענה לגבי איומים עובר לזימונו הקודם לבית המשפט (אליו לא הגיע) או לזימונו הנוכחי, וגם הסניגור לא שאל אותו מאומה בעניין זה, למרות שטען בפניו השכם והערב כי מאיימים על עדיו. על כן, כל הטענות האלה נותרו בגדר הכפשות והשמצות וראוי היה לסניגור שלא לחזור עליהם גם בסיכומיו.

סיכום

כפי שעלה ממענה הנאשם ומסיכומי בא כוחו, התקיפה האלימה בתחילת האירוע והשוד בסוף האירוע אינם במחלוקת (למעט ניואנסים אליהם התייחסתי לעיל), אלא רק עבירות המין שבוצעו בפער הזמנים (בין התקיפה והשוד).

המאשימה הניחה תשתית ראייתית מספקת להוכחת ביצוע עבירות המין, כדלקמן:

ראשית, עדות המתלון אשר הרשימה במהימנותה, ולא נמצאו בה סתירות היורדות לשורשה.

אליה נוספו עדויות העדים שפגשו במתלון מיד בסמוך לאחר אירועי הלילה, הן הוריו והן אנשי משטרה ורופאים. מעדויות אלה עולה, כי המתלון התלון אודות עבירות המין מיד כשפגש בהוריו, דקות ספורות לאחר השוד בכספומט. מעדויות אלה גם עולים מצבו הנפשי הקשה של המתלון וחבלותיו הגופניות, אשר תאמו גם את עבירות האלימות (פצעים והמטומות על פניו ועל גופו), וגם את עבירות מין (חבלות בפי הטבעת ונשיכות בעורף). הראיות הללו מחזקות את תלונתו של המתלון בדבר עבירות המין, ומחלישות את ההיתכנות לטענות ההגנה, לפיהן במצב נפשי וגופני כה קשה, החליט המתלון להוסיף פרטים מפלילים על אלה שעשה לו הנאשם, לצורך נקמה.

מעדות אביו של המתלון עולה המצוקה הקשה ממנה סובל המתלון גם חודשים ארוכים לאחר האירועים (הפלשבקים מתאימים לתסמונת פוסט טראומה), ומחזקים את האותנטיות של עדותו.

כן הוגשו ראיות הממקמות את גרסת המתלון במקום ובזמן. ראיות בדבר הזירה המתוארת על ידי המתלון, חצר בניין בה שולחן הפוך שעליו מרוח דם של המתלון, באופן המתיישב עם תיאור זריקתו על הרצפה והטחת ראשו בפלטת השולחן ההפוך. בזירה על הקיר נמצא נוזל זרע, שהגם שלא ניתן היה לזהות את בעליו, זוהי ראיה המחזקת את גרסת המתלון בדבר פעילות מינית שבסיומה הגיע הנאשם לסיפוקו על הקיר. הדם שנמצא בזירה מחזק את הטענה שהפעילות המינית לוותה באלימות, ומחזקת גם את עצם הימצאותו של המתלון בזירה עליה הצביע. על בגדיו של המתלון נמצא זרע, שאף הוא מחזק את הראיות בדבר פעילות מינית. כן נמצאה תעודת הזהות של המתלון בנתיב הגרירה, **בתוך חצר**, ראיה המחזקת את טענת המתלון כי נגרר לתוך חצר בניין ומחלישה את טענת הנאשם כי לא נכנס עם המתלון לתוך בניין, אלא הסתובב עמו ברחובות. עד הראיה ב.ב. מחזק את גרסת המתלון בדבר גרירתו לתוך הבניין, לאחר האלימות הפיזית ברחוב, וכן הוגשו ראיות המחזקות את תלונת המתלון בדבר עוצמת מעשי האלימות (על ידי שני עדי הראיה).

מאידך, לא האמנתי לגרסת הנאשם, נוכח עדותו רוויית הסתירות. יש לזכור כי מדובר באדם שגם לפי שיטתו, תפס

באישון לילה נער צעיר שעבר ברחוב, היכה אותו ללא סיבה מכות אכזריות וגם שדד ממנו כסף, לאחר שאילץ אותו להישאר עמו שעות ארוכות כשהוא מוכה וחבול. כך שכבר מלכתחילה, הנאשם מלמד על עצמו שהוא מסוגל למעשים אלימים ואכזריים. זאת ועוד, הנאשם גם שיקר בחקירותיו במשטרה, וטען לשווא, כי אינו זוכר דבר מאירועי הלילה. הנאשם אמנם הסביר כי עשה זאת לאחר שהוחשד בעבירות המין, אותן לשיטתו לא ביצע, אולם הדרך בה בחר להתמודד עם החשדות, היתה דרך השקר, וגם בכך יש כדי להפחית מאמינותו. הנאשם המשיך ושיקר גם בבית המשפט, עת מסר מענה לכתב האישום, שגם בו ניסה להסתיר ולהכחיש עובדות מסוימות כפי שתיארתי לעיל (כפירה בנשיכת המתלונן, כפירה במפגש עם עדי הראיה, כפירה בקיומו של פער זמנים בין התקיפה לבין השוד - עובדות בהן הודה במהלך חקירתו), וגם בחקירתו בבית המשפט לא דבק באמת, וניסה להפחית מעוצמת האלימות שנקט כלפי המתלונן, למרות הודייתו. לבסוף, הנאשם שיקר בהליך המשפטי גם בכל הנוגע לאופיו של המתלונן ולראיות שיש בידיו לשם הוכחתו.

האיומים שכוונו נגד ב.ב., הוכחו, לאחר שהודעתו הוגשה ללא התנגדות כראיה לאמיתות תוכנה.

על כן, אציע לחברי לקבוע כי המאשימה הרימה את הנטל המוטל עליה, ולהרשיע את הנאשם בכל העבירות שיוחסו לו בכתב האישום, כדלקמן:

1. מעשה סדום לפי סעיף 347(ב) בנסיבות סעיף 345(ב)(3) ו-4 לחוק (ריבוי עבירות) - הנאשם עשה במתלונן מספר מעשי סדום, בנסיבות סעיפים קטנים 345(ב)(3) ו-4 לחוק, דהיינו, תוך גרימת חבלות גופניות ונפשיות והתעללות לפני ובזמן המעשה, ובכך דינו כדן אונס. בכל הנוגע לחבלות הגופניות והנפשיות שגרם הנאשם למתלונן, כאמור בס"ק (3), אלה הוכחו כדבעי (חבלה בעורף, קרעים בפי הטבעת, נשיכות, סיוטים ופלשבקים). אשר להתעללות, נשוא ס"ק (4) לחוק, הפסיקה הגדירה התעללות כך:

"התנהגות העולה כדי התעללות מאופיינת בכך שהיא בעלת פוטנציאל לגרימת נזק או סבל לקורבן. על קיומו של פוטנציאל כזה ניתן ללמוד, בין היתר, מטיב המגע שננקט, מסוג הכוח שהופעל כלפי הקורבן, מעוצמת הכוח, ממכלול הנסיבות שבהן הופעל הכוח וכדומה... אין הכרח כי המעשים יפרסו עצמם על פני זמן ניכר כדי שייחשבו מעשי התעללות. העוצמה, האכזריות והאינטנסיביות של המעשים יכולות להקנות להם אופי של מעשי התעללות גם אם מהווים הם סדרת מעשים הנמשכת זמן קצר, ולעתים גם מעשה חד-פעמי יהווה מעשה התעללות; במקרים אלה ניתן יהיה לזהות את ההתעללות ככל שהיא מאופיינת באחד או יותר מאלה: באכזריות, בהטלת פחד ואימה משמעותיים על הקורבן, בהשפלתו או בביזוי באופן בולט, או בפוטנציאל חמור במיוחד של פגיעה (גופנית או נפשית) בקורבן..."

ע"פ 1752/00 מדינת ישראל נגד ערן נקאש, פ"ד נד(2), 72, 79 (2000).

מסכת ההשפלות שעבר המתלונן בליל האירוע, כשהוא מובל לאחר תקיפה אכזרית, נאנס שוב ושוב בתנחות שונות, תוך שהנאשם נוהג בו כבובה שנועדה לספק את יצריו, ואף נרדם על גופו, עושה עליו את צרכיו, קם, וממשיך את מעשי האונס, עולה כדי התעללות, נוכח האינטנסיביות של המעשים, משך הזמן הארוך בו בוצעו והאכזריות וההשפלה שהיו כרוכות בהם.

2. שוד לפי סעיף 402(ב) לחוק

3. תקיפת קטין וגרימת חבלה של ממש לפי סעיף 368(א) לחוק - אשר לשתי עבירות אלה (שוד ותקיפת קטין עמוד 37

וגרימת חבלה של ממש), ב"כ הנאשם טען בסיכומיו כי יריעת המחלוקת מצומצמת לעבירות המין בלבד, ולכן יש לראות את הנאשם כמודה בהן. למעלה מן הצורך אתיחס לטענת בא כוחו הקודם של הנאשם, במסגרת המענה, לפיה, היעדר סימולטניות בין האלימות הפיזית שהפעיל הנאשם כלפי המתלונן, לבין עבירות הרכוש שבוצעו לאחר מכן, מתאים להרשעה בסעיף 402(א) לחוק, ולא בסעיף 402(ב) לחוק. אין בטענה זו ממש, באשר הוכחה אלימות מתמדת לאורך כל שעות המפגש של הנאשם כנגד המתלונן, הן בסמוך לדרישת הטלפון הנייד, והן בסמוך להוצאת הכסף מהכספומט. לכן התקיימו דרישות סעיף קטן (ב) לחוק, לפיה: **"בשעת השוד או בתכופ לפניו או לאחריו הוא פצע אדם, הכהו או השתמש באלימות אחרת כלפי גופו..."**.

עוד למעלה מן הצורך אציין, כי בכל הנוגע לעבירה של תקיפת קטין וגרימת חבלה של ממש, אני מקבלת את טענת המאשימה, לפיה מדובר בעבירה נפרדת מעבירות המין, באשר התרחשה במנותק מהן במקום, בזמן וגם בסוג האלימות שהשתנה לאחר שעבר הנאשם לבצע את עבירות המין.

4. **איומים לפי סעיף 192 לחוק** - מדובר באיומים נשוא סעיף 5 לכתב האישום, אשר כוונו כלפי עד התביעה ב.ב. (האופנוען). גם כאן, בהעדר התייחסות לעבירה זו בסיכומי ב"כ הנאשם, ולמעלה מן הנדרש, אציין, כי הודעתו של ב.ב. במשטרה הוגשה בהסכמה (ת/46 מיום 28.11.18). הנאשם בחקירתו הנגדית אמנם טען שזוכר במעורפל את הגעת האופנוען ולא זוכר שאיים עליו (פרוטוקול עמוד 115 שורות 24-25, עמוד 116 שורה 7), אולם נוכח הגשת ההודעה בהסכמה, וזניחת כל טענה בסיכומים בעניין זה, אציע לחבריי להרשיע את הנאשם גם בעבירת האיומים.

בטרם סיום - קו ההגנה לפיו המתלונן הוא הומוסקסואל הנוהג לסחוט באיומים גברים, לקיים עמם יחסי מין, ובלייל האירוע, למרות שלא נאנס, החליט להעליל על הנאשם את מעשי האונס כנקמה, **קריס לחלוטין**. בסופו של יום, לא הובאה ולו ראשית ראיה לכל הטענות הקשות שהעלתה ההגנה כנגד המתלונן, למרות שהסניגור הצהיר בפתח פרשת ההוכחות כי **ברשותו ראיות, כולל סרטונים** המתעדים את מעשיו של המתלונן.

כפי שציינתי בפתח הדיון, קו הגנה זה היה מלווה בשאלות קשות ומשפילות למתלונן ולהוריו, במעמד שהוא קשה ממילא. כן הוצג קו ההגנה לעד התביעה ג.ג., נער הלומד בבית ספרו של המתלונן, ובכך הביאה ההגנה להפצת ההאשמות האכזריות הללו גם בקרב בני גילו של המתלונן.

קו הגנה זה חייב אותנו להתיר שאלות בדבר עברו המיני של המתלונן, אשר בדרך כלל היו נפסלות מניה וביה, רק על מנת לשמור על זכויותיו של הנאשם, שמא יש אמת בטענותיו המצמררות נגד המתלונן.

גם לאחר התמוטטות קו ההגנה השקרי, המשיך הסניגור להשמיץ ולהשחיר את פני המתלונן, ועוד הוסיף לכך טענות אודות איומים על עדי ההגנה מצד משפחת המתלונן, שכלל הידוע לנו, אינן מבוססות.

אבקש להביע הסתייגותי המוחלטת מבחירותיו של הסניגור, ראשית, לטעון כי בידיו ראיות להוכחת אופיו השלילי של המתלונן, מקום שאין בידיו ראיות כאלה. שנית, להעביר את המתלונן והוריו, אנשים שחרב עליהם עולמם, דרך ייסורים, שכללה הטחת האשמות שווא קשות במתלונן במהלך חקירתו. לבסוף, חזרה על האשמות אלה גם בפני נער המשתייך לקבוצת הגיל של המתלונן, כולל רמיזות אודות נטיות המיניות של המתלונן והאשמתו בכפיית יחסי מין הומוסקסואליים על אחרים, אמירות אשר תוצאתן היא השחרת שם המתלונן בפני קבוצת חבריו.

לא זו אף זו, הסניגור, בחסות הטענה כי הוא מבקש להעיד את עורך דינו של המתלונן כעד הגנה, מנע את נוכחות עו"ד

שליכטר באולם בעת עדויות המתלונן והוריו. בכך פגע הסניגור בזכותו של המתלונן להיות מלווה על ידי עו"ד שליכטר בהתאם לסעיף 15(א) לחוק זכויות נפגעי עבירה, תשס"א-2001, וזאת ללא כל טעם מוצדק, שכן בסופו של יום לא זומן עו"ד שליכטר כעד הגנה. עו"ד שרמן הסביר בסיכומיו, כי היות והמתלונן לא הסכים לוותר על חיסיון עו"ד-לקוח, שוב לא היה טעם בזימונו של עו"ד שליכטר כעד הגנה. אם כך הדבר, לא ברור מדוע המשיך הסניגור והתנגד לנוכחותו של עו"ד שליכטר לאורך כל חקירת המתלונן, ולאחר מכן חקירות הוריו, גם לאחר שידע כבר בפתח חקירתו של המתלונן, כי המתלונן אינו מוותר על החיסיון, ובכך המשיך ומנע ממנו את זכותו להיות מלווה כאמור לעיל.

חובותיו של סניגור לייצג את מרשו בנאמנות, אינן גוברות על חובתו לנהוג כבוד בצדדים האחרים, ולהימנע מלהצהיר הצהרות בלתי מבוססות לבית המשפט.

טלי חיימוביץ, שופטת

השופט גלעד נויטל, סגן נשיא, אב"ד:

אני מסכים.

**השופט גלעד נויטל,
סגן נשיא, אב"ד**

השופטת לימור ביבי:

אני מסכימה.

לימור ביבי, שופטת

סוף דבר:

אנו מרשיעים, פה אחד, את הנאשם, מתן לוגסי, בעבירות של מעשה סדום לפי סעיף 347(ב) בנסיבות סעיף 345(ב)(3) ו-(4) לחוק העונשין, תשל"ז-1977 (להלן: "החוק") (ריבוי עבירות), שוד לפי סעיף 402(ב) לחוק, תקיפת קטין וגרימת חבלה של ממש לפי סעיף 368(א) לחוק ואיומים לפי סעיף 192 לחוק.

ניתנה היום, י"ב באלול תשע"ט, 12 ספטמבר 2019, במעמד הצדדים.

לימור ביבי, שופטת

טלי חיימוביץ, שופטת

גלעד נויטל, שופט,
אב"ד סגן נשיא